

MESTRES ARTISTES

A close-up portrait of Mercè Huerta, a woman with dark, wavy hair, wearing a dark blue jacket over a patterned scarf. The background is a textured, greyish-blue wall.

Mercè Huerta

Fidelitats

Mercè Huerta
Fidelitats

Mercè Huerta

Fidelitats

Del 18 de setembre al 10 d'octubre de 2008

CASA DE CULTURA – laborables: de 10 a 14 i de 16 a 20 h. Festius tancat.
Pl. Hospital, 6 – 17001 Girona – Tel. 972 202 013

Del 15 d'octubre al 13 de novembre de 2008

FUNDACIÓ FITA – laborables: de dimarts a dissabte de 17 a 20 h. Festius tancat.
Hortes, 22 – 17001 Girona – Tel. 972 216 465

Del 16 d'octubre al 13 de novembre de 2008

FUNDACIÓ VALVI – de dimarts a divendres: de 18 a 20:30 h.
dissabtes: matí de 11:30 a 13:30 h - tardes de 18 a 20:30 h.
Festius tancat.

Gran Via Jaume I, 42-bis – 17001 Girona – Tel. 972 226 527

fundació fita ff.

PATRONAT FUNDACIÓ FITA

PRESIDENT

Domènec Fita i Molat

VICEPRESIDENT

Àngela Rodeja i López

VICEPRESIDENT SEGON

Enric Vilert i Butchosa

President de la Diputació de Girona

SECRETARI

Josep Radresa i Fonts

VOCALS INSTITUCIONALS

Miquel Sitjà i Serra

Generalitat de Catalunya

Roger Zamorano i Rodrigo

Diputació de Girona

Mª Lluïsa Faxedas i Brujats

Ajuntament de Girona

VOCALS

Francesc Compte i Alburnà

Francesc Compte i Cervera

Pere Franch i Frigolé

Joaquim Jubert i Gruart

Jordi Colomer i Coromina

Joaquim M. Puigvert i Solà

Joaquim Rabaseda i Matas

Esteve Vilanova i Vilà

Joan Domènech i Moner

Sandra Casas i Mascarós

EXPOSICIONS

COORDINADOR

Josep Radresa i Fonts

ADMINISTRACIÓ

Carme Ors

DISSENY, MUNTATGE I COORDINACIÓ

Mostra Comunicació S.L.

PRODUCCIÓ GRÀFICA

Gràfic Rètols

AMB LA COL-LABORACIÓ DE

Casa de Cultura de Girona

Fundació Valvi

CATÀLEG

EDICIÓ

Fundació Fita

Casa de Cultura de Girona

Fundació Valvi

TEXTOS

© Els seus autors

DOCUMENTACIÓ

Josep Radresa i Fonts

FOTOGRAFIES

© Ramon Vilà

© Claudi Valentí

DISSENY GRÀFIC

Mostra Comunicació S.L.

IMPRESSIÓ

Impremta Aubert

Dipòsit legal: GI-1102-2008

ISBN 84-609-0386-9

Copyright obres: © Mercè Huerta

AGRAÏMENTS

Axxon

Museu d'Art de Girona

Museu d'Història de la ciutat de Girona

Manaies de Girona

Ajuntament de Quart

Cambrà de Comerç de Girona

Anna M. Aragó

Roser Balló

Carme Bassa

Zaida Bernabé

M. Àngels Bosch

Roser Buxó

Dolors Despuig

Anna Donato

Teresa Duch

Joan Ferrer

Salvador Ferrer

Titon Frauca

Nuri Frigola

Dani Gallardo

Pepita Llauredó

Francesc López-Gil

Josep M. G. Marquès

M.Àngels Màrquez

Montserrat Massaguer

Pep Mateo

Pere Muñoz

Encarna Ramírez

Anna Radresa

Paula Radresa

Teresa Ruhí

Anna Sánchez

Pepe Serrano

Joan Surroca

Joaquim Vidal

Mercè Huerta · Fidelitats

UNA MOSTRA TRIPLE	09
FIDELITATS, DE MERCÈ HUERTA - Pep Radresa i Fonts	13
MERCÈ HUERTA - Domènec Fita	18
MERCÈ HUERTA, RETRAT POLIÈDRIC - J. Jubert Gruart	20
LA INSISTÈNCIA DE LA INSATISFACCIÓ - Jordi Falgàs	30
OPUS EN DO MAJOR, UNA OBRA HARMONIOSA I MELÒDICA - Maguí Noguer	32
OBRIR FINESTRES A L'ART - M ^a Amparo Penadès i Espel	34
ANTOLOGIA DE TEXTOS	37
OBRA	53
CATALOGACIÓ	127
CRONOLOGIA	133

UNA MOSTRA TRIPLE

La Fundació Fita organitza la tercera edició de *Mestres Artistes*, amb l'objectiu de presentar i divulgar l'obra plàstica i pedagògica de Mercè Huerta i Busquets, sota el títol de "FIDELITATS".

En les anteriors edicions, vam comptar amb la col·laboració del Museu d'Història, del Museu del Cinema, del Museu d'Art i de la Casa de Cultura de Girona.

Aquest any comptem amb la col·laboració de la Casa de Cultura i de la Fundació Valvi.

D'aquesta manera continuem treballant amb el criteri de fomentar les col·laboracions entre institucions i optimitzar els recursos amb l'objectiu de millorar l'oferta de propostes.

Enguany podrem veure a la Casa de Cultura l'obra de Mercè Huerta dedicada a Girona, paisatges i cartells. A la Fundació Valvi, l'obra sobre natura i figura. I a la Fundació Fita exposarem els dibuixos i la tasca docent, impartida, fonamentalment, a l'Estudi d'Art i a l'Escola Municipal d'Art de Girona.

La triple mostra va acompanyada d'aquest catàleg i d'un DVD en el que es recull un ampli mostrari de la tasca de l'artista.

Casa de Cultura de Girona - Fundació Fita - Fundació Valvi

Mercè Huerta

Presentació

FIDELITATS, DE MERCÈ HUERTA

El Plenari de la Fundació Fita, en sessió del mes de desembre passat, després de considerar diversos noms d'artistes va acordar per unanimitat dels assistents dedicar la tercera edició de *Mestres Artistes* a Mercè Huerta i Busquets.

L'objectiu d'aquesta activitat és donar a conèixer l'obra d'artistes que per una raó o altra no han gaudit de prou divulgació o reconeixement, a criteri de la Fundació.

En les anteriors edicions vam prestar atenció a l'obra fotogràfica i cinematogràfica de Joaquim Puigvert (2004), amb exposicions i actes complementaris al Museu d'Història, Museu del Cinema i Fundació Fita i a l'obra plàstica de l'Esther Boix (2006), amb una trilogia d'exposicions a la Casa de Cultura, Museu d'Art i Fundació Fita.

Enguany els espais expositius seran la Casa de Cultura, la Fundació Valvi i la Fundació Fita.

Tornant a l'acord esmentat a l'inici, vaig assumir el doble encàrrec de coordinar la mostra i de comunicar-li a la Mercè Huerta la decisió del Plenari, cosa que vaig fer l'endemà mateix.

La primera resposta de la Mercè va ser de sorpresa i amb un interrogant: " Per què jo? Hi ha molta altra gent amb més obra i mèrits que jo."

Vaig explicar-li que havíem descartat altres noms perquè ja gaudien o havien gaudit de projecció pública i mediàtica. També vaig remarcar que havíem valorat la seva tasca docent, tant a l'Estudi d'Art com a l'Escola

Municipal d'Art, i que l'aspecte pedagògic seria un dels eixos de la mostra.

Curiosament, o no, aquesta reacció la trobem en algun dels articles del catàleg.

Domènec Fita escriu: "*Coneguent com conec la Mercè, sé que ella diria que és molt poca cosa, que tot el que ha fet no val la pena...*"

Jordi Falgàs comença així: "*Els que coneixem la Mercè Huerta sabem que ella no volia fer aquesta exposició; no considera que sigui necessària ni que se la mereixi*".

Joaquim Jubert, en el seu ampli i detallat retrat polièdric de la Mercè, ens descriu diferents facetes de l'artista. En la faceta 4 parla de la reticència de la Mercè a mostrar la seva obra fins que, finalment, va decidir exposar. "*Amb vergonya i amb il·lusió compartides. Tornant a reviure, en cada vernissage, la por de l'actriu el dia de l'estrena*".

Tantes coincidències d'apreciació només són possibles perquè, en realitat, la Mercè és així. Penso que té una tendència natural a menysvalorar la seva obra i una voluntat de restar en l'anonimat. I aquesta em sembla una raó de pes que abona l'encert d'haver pres la decisió que va prendre el Plenari de la Fundació.

Cal remarcar també que la seva trajectòria compta fins ara amb 37 exposicions individuals i la participació en 81 exposicions col·lectives.

Estructurar la presentació de la triple mostra va ser relativament fàcil, atenent als temes recurrents de la

Mercè: Girona (Barri Vell, Onyar, Devesa, etc.), paisatges, natura i figura. Lligat amb el tema de la figura, la seva tasca docent.

Per complementar l'obra exposada vam pensar que, com a annex del catàleg, seria bo recollir una mostra més àmplia de fotos de quadres en un DVD, seguint el mateix ordre temàtic de la mostra.

Ens vam posar a treballar a partir d'aquest esquema inicial, fins arribar a la selecció d'un nombre d'obres en funció dels temes i dels espais disponibles.

A la Casa de Cultura podrem veure olis sobre tela i obra sobre paper corresponents als temes **Girona i Paisatge**. També s'exposarà una selecció de cartells (originals i esbossos). Com a complement, en unes vitrines podrem veure una mostra d'altres tècniques, il·lustracions de llibres i revistes, portades del setmanari *Presència*, publicacions, cartells i programes d'exposicions, etc.

A la Fundació Valvi podrem veure olis sobre tela, obra sobre paper dels temes **Figura i Natura**. També caricatures a ploma. A les vitrines podrem veure blocs d'aprenentatge, blocs de figura (nu i flamenc), esbossos de caricatures i exemplars de *Presència*.

A la Fundació Fita quedarà recollida la **tasca docent** de la Mercè Huerta a través d'olis i dibuixos: la tasca duta a terme en els anys de col·laboració amb l'Estudi d'Art i la tasca docent realitzada en a l'escola Municipal d'Art de Girona. També hi haurà un diàleg entre retrats d'en Domènec Fita i de la Mercè Huerta, prova de la

seva relació i amistat. En una vitrina hi haurà elements de la tasca docent, en els dos centres indicats i d'altres cursos impartits sobre la figura humana, com mirar la pintura, cursos al MD'A, etc.

En cadascuna de les sales es projectarà el DVD abans esmentat i que conté prop de 400 fotos d'obres de Mercè Huerta, classificades per temes.

L'objectiu final és deixar constància del ventall de **fidelitats** de l'artista :

- * Als temes: Girona, paisatges, natura, retrats i figura.
- * A l'estil, que ha seguit una línia de simplificació i depuració, que li ha donat més força visual, sense arribar a l'abstracció absoluta.
- * Als colors emprats de forma prioritària : rosats, blaus, ataronjats, lilosos, verds.
- * A l'estimació o enamorament profund per allò que pinta, anant més enllà fins a posar de relleu "el que hi ha al darrera del que pinto", siguin les llums canviants, siguin els sentiments.
- * Al record del que ha vist, que en ocasions ha definit com els indrets de la memòria.
- * Al rol de dona que pinta a hores robades.
- * A una actitud cívica reivindicativa de l'aportació a la societat de les dones que pinten; el que ella en diu la quotidianitat silenciosa.

La Mercè, tal i com ha dit ella mateixa, és una dona que pinta. I que pinta el record del que ha vist i el recordat, situat en el seu entorn.

Per a ella, pintar és viure en un paradís. Ella, tot pintant, s'ha anat creant un paradís per habitar-lo.

L'organització d'aquesta mostra retrospectiva vol contribuir a que entrem al Paradís de Mercè Huerta, el compartim amb ella i en gaudim.

Girona, juny de 2008

Pep Radresa i Fonts

Coordinador de la Mostra

Mercè Huerta

Testimonis

Retrat de Mercè Huerta, dibuix de Domènec Fita, 1962.

MERCÈ HUERTA

Fa molt temps que vaig conèixer la Mercè Huerta. Si la memòria no em falla fou en una vetllada teatral en la sala d'actes dels Sindicats de la Gran Via de Girona, el novembre de 1958. Es representava una obra d'en Blai Bonet que, no feia massa temps, el 1956, havia tingut la oportunitat de conèixer i parlar amb ell, en la meua habitació de la Clínica Sant Josep de Barcelona. Potser també per aquesta circumstància vaig assistir a l'esmentada sessió de Teatre Fòrum.

Ens veiérem en altres ocasions, com solia passar entre els gironins que compartíem afeccions semblants, que ens permetien coincidir sovint.

En ocasió d'exposicions meves o d'altres artistes, vam coincidir sovint amb el matrimoni Mercè Huerta i Narcís-Jordi Aragó, i d'altres.

Un dia l'amic Quim Jubert em va portar a casa la Mercè Huerta perquè volia fer una exposició i tenia dubtes. Volia saber el meu criteri respecte de les obres que feia. La timidesa de les obres es respirava arreu i, per a trencar això, se'm va ocórrer agafar un tinter de tinta xinesa i el vaig abocar damunt d'una obra, escampant la tinta de manera que el negre reforçava les pinzellades, per donar a entendre que calia reforçar alguns aspectes. Sens dubte fou una solució dràstica i, en certa manera, pretenia treure la por que jo notava que tenia la Mercè en el tractament de l'obra.

Però quan realment la vaig conèixer fou en el curs 1980-81 en l'Estudi d'Art a Montjuïc. Potser cal dir que l'Estudi d'Art l'havíem obert el curs 1979-80 i que hi venien

persones que desitjaven entrar en contacte amb les diverses expressions artístiques.

La seva captació objectiva, les ganes d'entrega que tenia i la seva actuació en positiu, em varen fer veure que era una persona adient per ajudar-me en les classes de dibuix i pintura. Vaig comptar amb la seva col·laboració des del curs 1982-83 i fins el 1986.

Les seves grans dots pedagògiques, la seva capacitat de diàleg, comprensió i enteresa van fer que l'Estudi d'Art tingués un bon ritme de treball i convivència. I ben segur que, tant el temps discent com el docent li fou de gran ajuda, perquè no hi ha millor aprenentatge que l'ensenyament. Això ho dic tant per a mi com per a ella, doncs en comentaris que hem tingut ho hem constatat.

Aquesta tasca pedagògica artística posteriorment la va desenvolupar al Centre Cultural de la Mercè de Girona i en la seva pròpia casa.

Tot plegat em fa pensar que la Mercè Huerta hauria de donar a conèixer la seva experiència personal quant a la plàstica, en les vessants artística i pedagògica, amb el convenciment que el material resultant és d'un gran interès cultural.

Coneguent com conec la Mercè, sé que ella diria que és molt poca cosa, que tot el que ha fet no val la pena, i coses semblants. He de dir de forma rotunda que això no és veritat. La seva activitat artística i docent té una gran càrrega d'experiència i de matisos que em sembla de justícia ajudar a difondre.

Quant a la seva obra artística, crec que el principal medi d'expressió ha estat la pintura a l'oli que ha divulgat a través d'exposicions personals i col·lectives, abraçant tant el retrat com els paisatges, siguin els de Girona, com els de l'Empordà, els de Valls o els de la Costa Brava. Tots elaborats amb calidesa i estima a partir dels esbossos fets a llapis en el bloc que sempre l'acompanya on vagi.

La influència de la Mercè Huerta en els alumnes que han estat objecte de la seva tasca pedagògica és indubtable i innegable. Per a tots ells ha suposat una millora i enriquiment com a persones i com a artistes.

La voluntat de la Fundació Fita en preparar aquesta tercera edició de "Mestres artistes" dedicant-la a la persona i obra de Mercè Huerta és reconèixer la seva tasca pedagògica i artística i posar-la a l'abast del màxim nombre de persones interessades en el món de l'art.

Gràcies, Mercè, per la teva generositat i entusiasme en donar-nos aquest gran cabal de coneixements i experiències artístiques i humanes.

Girona, desembre de 2007

Domènec Fita

Amb el pare i la mare, 1934.

A la platja de Roses, 1935.

MERCÈ HUERTA, RETRAT POLIÈDRIC

VIDA

Novel·la familiar i guió

Vicente Huerta, un telegrafista, nascut a Cuenca, es casà amb Carmen, nascuda a alta mar (a mig camí entre Espanya i Filipines). Seguint diferents destins telegràfics, els avis Huerta dedicaren energies renovades a engendrar fills, fins a sis, un per cada lloc de destí (Pamplona, Oviedo, Madrid,...). Un dels fills, Carlos, nascut a Ponferrada, seguint el model patern, exercí la professió de telegrafista.

Simón Busquets, fadríster d'un casal de Riudaura, mestre d'obres d'ofici, es casà, pel seu torn, amb Maria, de Cadaqués. Emigrats a Rosario de Santa Fé (Argentina) es dedicaren a construir "*cuadras*" senceres de cases i a engendrar tres fills. De retorn a Catalunya, els Busquets visqueren a Figueres i després a Barcelona, on la filla gran, Rosa, estudià telegrafia.

Així fou com, a partir del destí professional compartit de Carlos Huerta i de Rosa Busquets, i previ contracte matrimonial, nasqueren tres filles. A la petita d'elles, Mercè Huerta i Busquets, li arribà el seu torn d'existir a Figueres el dia 24 de desembre de l'any 1929.

És evident que la néta-filla Huerta portava sota l'aixella, en néixer, — a més a més d'un obligat pa- un molt concret guió de vida. D'haver-lo seguit, aquest guió l'hauria conduït, tot practicant una trajectòria nòmada, a exercir la molt honorable i dinàstica professió de telegrafista. Si així hagués succeït (i quasi va ser), tot apunta a inferir,

però, que —a semblança de Henry Rousseau, anomenat “*el duaner*” (tot i que sols fou burot)- Mercè Huerta també hagués acabat pintant. Doncs ella creu, i per tant afirma, haver nascut “*amb un llapis a la mà*” —tot i que sabem, inequívocament, que aquest esdeveniment mai, fins ara, ha succeït- .

Però una cosa és el guió que altres han escrit per a nosaltres -que podem acabar seguint fil per randa (o quasi)- i una altra cosa és el destí que ens assignem. I Mercè Huerta, sense descartar el guió heretat (immanent i opcional, però), es construí lentament i dificultosament, laboriosament, un projecte de vida propi, dotat de fesomia polièdrica i de múltiples possibilitats.

Infància, adolescència i edat adulta

No hi ha —quasi- cap dubte: la infància és la pàtria d'un adult. I la infància de Mercè Huerta fou —ella ho afirma— “*un territori feliç*”. A Figueres aquesta infantesa li transcorregué envoltada de tres mares (la mare-telegrafista, Rosa, i dues germanes, Rosa i Carmen, de més edat) i d'un pare-telegrafista-company, Carlos, amb qui escenificà —codificada en Morse- una personal i viscuda relació Electra-Agamenon.

Amb dotze anys d'edat, l'any 1941, abandona la infància i l'Empordà, per inaugurar i desplegar (fins el 1957) la joventut en el camp de Tarragona, a Valls, nova destinació telegràfica dels pares. Són els difícils anys de postguerra i al pare, de 50 anys, diagnosticat de tuberculosi, se li recomanen nous aires.

A l'any 1957, té 28 anys i Valls s'acaba. El nomadisme dels Huerta s'imposa. El pare fa oposicions per “*jefe*” superior d'administració civil, i les guanya. La plaça de destinació és Girona. La família es desplaça de nou per instal·lar-se a l'edifici de Correus. Trista i enyorada, Mercè Huerta s'asseu sovint a les escales de la Catedral i plora per Valls.

Ja no deixarà més Girona, on Mercè Huerta coneix Narcís-Jordi Aragó. Surten. Festeja. Es casen. Habita can Masó. Pinta. Ensenya a pintar. I continua pintant.

Fins aquí, i a grans trets, la novel·la familiar i les dades bàsiques dels temps i els espais de transaccions i de transicions que emmarquen les dades de l'existència d'un ésser. Dins d'aquest trajecte, però, s'hi inscriuen diferents vocacions i s'hi realitzen distints destins, que són, en definitiva, els que configuren el retrat polièdric d'una persona.

Gènesi i desenvolupament de vocacions i de destins

El destí que acabem patint o gaudint no és altra cosa, fet i debatut, que el passat que tossudament, obstinadament, hem triat de seguir. El passat-destí de Mercè Huerta (com el d'una majoria d'afortunats mereixedors) és manifestament simple i complex alhora.

Doncs, malgrat l'enganyosa, que no pas falsa, aparent senzillesa que transparenta, ens enfrontem, en Mercè Huerta, amb una estructura íntima múltiple. En aquesta estructura, dotada de superfícies diferents i ben travades per formar un únic i sòlid cos, la fragilitat és sols una aparença real. I això és vàlid tant pel que fa al **ser** com al de **fer** Mercè Huerta (una forma de ser que s'expressarà inequívocament en el seu pintar). Per aquest motiu, acostar-nos a la seva obra pictòrica sense haver-nos abans equipat la mirada amb el prisma analitzador de les facetes múltiples, íntimes i (quasi) secretes que la constitueixen, ens convertiria en simples turistes erudits i passavolants.

Així doncs, procedirem per parts:

Faceta 1

"En primer lloc existí, realment..." el teatre

Oblidem-nos –per entrar en ell- del mite; oblidem-nos del "*Il·lapis a la mà*". El primer que vertaderament creà Mercè Huerta fou la posta en escena, la representació teatral (un món dins d'un món). I, partint de l'escenificació,

el segon que construí és el decorat (el fons, sobre el que el tema imaginat transcorre): "*el passadís de casa era un carrer i els fulls de "La Vanguardia" del pare, enganxats a la paret, eren les cases i els arbres*". Habitar un món paral·lel i simultani amb el quotidià, constituïa un refugi privilegiat per tal d'escapar-se del guió assignat. Però per reeixir en això cal inventar-se una història i emmarcar-la. L'escenari, el refugi, el segon món, canvia: el passadís o el balcó del segon pis del nº 52 del carrer Nou de Figueres, a casa la Maria Pagès, en els baixos de l'oficina de *Telègrafos* o dins del pis llogat a Roses (a l'estanc de la Punta) per passar-hi els estius.

El lloc condiciona la història narrada i gesticulada (al igual que, en la pintora que esdevindrà amb els anys, les flors pintades retindran també l'hora i el lloc de recol·lecció, i el gerro que les conté expressarà un passat d'anècdotes íntimes, i la taula i les parets i els altres objectes, que emplen el fons de la tela, seran els d'aquella habitació on han esdevingut concretes i quotidianes històries, i tots ells condicionaran el resultat global de la composició plàstica).

El lloc nou, en el pas de la infància a l'adolescència, és Valls i el teatre d'aficionats (nois i noies, amb l'industrial senyor Francesc Casas de vigilant). Canvia la temàtica però no pas el sentit i l'impuls originals. Fins ara, a Figueres, havia imaginat històries i les havia representat. Ara, quan el teatre és un teatre (i no un passadís o un balcó), té l'oportunitat de posar-se dins de la pell d'un personatge i esdevenir ella el dibuix animat, no pas un

doble escindit d'ella mateixa. Escenificar i representar és la mateixa feina que dibuixar; canvia el format i l'amplitud del que hi posa (la mà i el traç o tot el cos i la paraula). Ja no cal imaginar el personatge, desdoblar-se; sols cal assumir-lo, fusionar-s'hi. Més que jocs de criatura, ara es tracta d'anar perfilant un caràcter, una personalitat, una forma d'expressió quasi adulta.

Amb la destinació gironina de l'any 1957, de la mà de Maria Rosa Gratacós, s'incorpora al Grup de Teatre de Figueres, de l'Elenc de la Catequística. Hi fa papers que li escauen i que li ofereixen refugi davant la incertesa del seu destí. Un bon dia de l'any 1958, escenifiquen a Girona, en el Teatre Municipal, "*El port de les boires*", en el marc d'un concurs de teatre d'aficionats. Li concedeixen el premi a la millor actriu secundària. Un estudiant de periodista, advocat, l'entrevista a Ràdio Girona, en els estudis del carrer de la Força. És així com coneix Narcís-Jordi Aragó.

Faceta 2

La vocació didàctica.

A Figueres, "*en un racó* –del passadís empaperat o d'una oficina- *feia classes a les nines*". Vocació de "*mestra tites*", li deien. És el desig, la necessitat d'explicar, de donar a conèixer, de comunicar,... I la vergonya de fer-ho. El dubte i la inseguretat. La reserva i la intimitat a preservar. L'ambivalència. La mateixa por de l'actor el dia de l'estrena i de la pintora en dia del *vernissage*

(doncs ensenyar, com mostrar o exposar, és actuar, escenificar, però ara ja no allò imaginat, per un mateix o per un altre; ensenyar i exposar és mostrar-se, donar-se, treure a fora el que s'ha internalitzat i esdevingut transformació de la mirada, visió, cognició i praxi pròpia; és bàsicament exhibir-se, buidar-se).

Generat pel mateix desig-necessitat, va prenent forma el segon univers-refugi de Mercè Huerta: la vocació didàctica. De "*mestra tites*" amb les nines, a Figueres, passa a fer-donar classes amb mainada real, a Valls. D'explicar-se històries a si mateixa a explicar-les a altres.

Després, a Girona, adulta, a l'Estudi d'Art Fita o a l'Escola Municipal d'Art de Girona, Mercè Huerta amplia i consolida aquest destí docent. Un destí que complirà, quasi escrupolosament, amb devoció; però que també és un repte; un obstacle amb el que mesurar-se, enfrontar-se, superar-lo. Doncs ara, en aquesta tercera etapa, ja no es tracta de les nines passives o d'ajudar a recuperar lliçons pendents a nens de Valls. L'objectiu és ensenyar a pintar i a dibuixar, fer brollar en altres allò que constitueix la seva passió-compulsió. El desig i la por. "*No en sabré*". En Fita la desmenteix i la impulsa. Ensenya i aprèn. I això li exigeix llegir història de l'art, llegir sobre pintura,...; la porta a aprendre a mirar quadres i a

- Teatre a Figueras: *El admirable Crichton*, 1958.
- A Ràdio Girona, 1959.

descriure tot el que es mostra a la mirada passiva. L'objectiu és ensenyar a pintar (i no sols pintar), i per això cal, abans i durant, ensenyar a mirar, veure, entendre i explicar un quadre, una pintura, un pintor, un model, un objecte, una composició, una llum, una línia, una forma, molts colors. Explicar als alumnes "el meu estimat Cézanne", o Van Gogh, o Picasso, o Bracque, o Mark Rhotko, o Fra Angelico,...., més enllà de la impressió subjectiva que li han produït en contemplar-los per primera i repetida vegada. Cal donar nom a cada tret que es destaca i s'amaga en cada tros de tela pintada

i en cada fragment de natura, en els petits paisatges, en els arbres, en els objectes i en les persones. Ensenyar i aprendre, expendre tota la vida que brota entorn seu i dins d'ella. Fer servir en la docència l'art de l'actor: la paraula i els gest.

Faceta 3

I sempre, presidint-ho tot, dibuixar i pintar.

Una nena amb un llapis a la mà, que il·lustra contes: "m'inventava històries i les dibuixava; com la Lola Anglada, en Joan Junceda, l'Emili Freixas o en Pere Clapera...". "I encara faig el mateix".

A Figueres, en els baixos de l'Institut, té el primer mestratge artístic amb Eduard Rodeja. Comença el batxillerat a "Les Franceses", monges de l'orde de la Presentació, i amb 11 anys obté un primer premi de dibuix (inventar-se una història i dibuixar-la)

A Valls, fins els catorze anys, Mercè Huerta continua amb la seva vocació de *ninotaire*; s'inventa "El poble de la gent que salta" i l'il·lustra; les germanes se l'emporten al cine, "Romeo y Julieta" –amb Leslie Howard i Norma Shearer, recorda encara ara-, i en arribar a casa dibuixa en una llibreta tota la història, en blanc i negre ("no m'interessava el color"); les monges del Cor de Maria, les excursions,...la gent del tren (de Valls a Barcelona, per visitar a la família),...tot és curiosament dibuixat. I, tot d'una, als quinze anys d'edat, "per vergonya", destrueix, estripa tots els preuats quaderns quadriculats plens de dibuixos. La mirada canvia. L'infant, sobtadament, desemboca en l'adolescent. Descobreix un altre paisatge, terra vermella, aspra... Uns nous mestres, uns nous referents: Mompou, Sunyer, Torres Garcia, els germans Mercader... Però, sobretot, la sobtada aparició, a Valls, l'any 1943, de Rosa Màndoli, pintora, italiana, d'uns trenta anys d'edat, que imparteix classe de dibuix, sempre del natural. Amb Rosa Màndoli se li obre un nou món. Ja no és de la imaginació (la història inventada o passivament contemplada, en el cine, a l'escola o en el tren) on obté el que dibuixar. Ara és tracta d'aprendre a mirar "el real": no el contorn, el perfil, i un argument; sinó la llum, l'ombra, el traç, la taca, les mides, les proporcions, la perspectiva, el detall (les mans, els peus).

D'ella –de Rosa Mandoli- *ho vaig aprendre tot*": del dibuix a l' aquarel·la, del llapis negre al color.

Aquest és un llarg instant decisiu: a més a més de fer teatre i ensenyar, Mercè Huerta vol pintar, esdevenir-se, pintora. Però (*"sí, però..."*), a voltes (o quasi sempre; llevat, és clar, de les excepcions que sols la "Patafísica" pot definir) quan el destí sembla clar, el guió (emmascarat) s'imposa. El destí, ben clar davant seu, era Belles Arts, a Barcelona. Res no s'hi oposa (a Barcelona hi té l'àvia). Però la mare, protectora (*"aquesta nena es refreda"*), acaba imposant-se, i Mercè Huerta, a partir d'ara dibuixant i pintora "*a hores lliures*", cursa –"*d'esma pura*"- estudis de comerç. Alhora, a Valls, decora aparadors (de forma desinteressada) i pinta rajoles de ceràmica per a una empresa de Barcelona (*"el primer treball pagat"*). Aquí, la il·lustradora i la *colorejadora* es fusionen, es retroben; té llibertat de tema: pescadors de canya, diligències, senyors amb barret de copa,... Però, per sobre de tot, pot, a plaer, submergir-se en l'univers del color dels esmalts.

Faceta 4

Quatre en una (aprendre, dibuixar-pintar, ensenyar i exposar)

Coneix en Fita i li parlen de l'Isidre Vicens. Amb en Vicens, a partir de l'any 1975, durant cinc anys, aprèn a pintar a l'oli, un nou element. Gaudeix de l'amabilitat de l'Isidre i de l'ambient de silenci que presideix les seves

classes, sols trencat per les paraules justes del mestre. Pinta paisatge i figura. El color pren nou protagonisme. Descobert a Valls, ara, a Girona, amb la teoria del color de l'Isidre Vicens la disposició del seu cervell de pintora s'amplia. La percepció es desperta a nous somnis.

És l'any 1980; té 51 anys; i el teatre fa anys que ha definitivament baixat el teló; i se sent amb permís per tornar al dibuix; i d'aprendre amb en Fita; de retrobar el dibuix, la línia, la valentia,...els models vius. I un nou ambient: els alumnes d'en Fita, molts alumnes. Dibuixa i pinta, assaja camins inexplorats i torna a ella mateixa.

Però no exposa, no ho mostra. Pintar, dibuixar és –per la Mercè Huerta adulta i madura- encara un destí privat, íntim, reservat, tot i que limitadament conegut. Afirmar-se públicament, com una identitat amb una professió, és un nou obstacle amb el que encara ha de mesurar-se. Fins que algú li diu: "*Si no ensenyes el que pintes, ets una invàlida*". I Mercè Huerta decideix, tria (assumint les conseqüències) enfrontar-se a la vergonya i sortir de casa, pujar a l'escenari vertical d'una paret i fer sentir la seva paraula amb la imatge. I exposa, es mostra. Fins ara ho ha fet en 37 exposicions individuals i en 81 de

- Amb el president Tarradellas a Perpinyà, 1977.
- Al taller de can Masó.

col·lectives. Totes amb temença, amb ambivalència, contravoluntat. Amb vergonya i amb il·lusió compartides. Tornant a reviure, en cada *vernissage*, la por de l'actriu el dia de l'estrena i la de la mestra esperant que es faci el silenci en l'aula.

Destí de Dona: “una dona que pinta”.

Ser dona és un destí, un destí autodesignat (qualcom diferent del gènere o sexe o condició). I ser dona que assumeix fer-se càrrec de portar la intenció d'una casa, si també es sap portadora del destí-exigència de pintar, comporta pintar en hores robades. “*Sóc una dona que pinta*”, manifesta Mercè Huerta en respondre a la petició d'un retrat o definició mínima d'ella mateixa (en el ben

entès que aquesta “dona” vol significar també ser una “mestressa de casa”). “*Pinto a hores robades*”. “*Pinto cada dia*”. “*Tinc cambra pròpia: a dalt. Aquí és a “can Masó”; l'estudi, a dalt, és casa meua*”. Doncs una casa és, segons la definició que li donà Margaret Mead, bàsicament “*un lloc on tornar*”. I ella hi torna, a hores robades, cada dia.

“No renuncio a res. Pintar, per a mi, és una manera de viure; pintar és el meu oxigen; si l'he respirat, puc fer-me càrrec de tot. És el combustible per portar el rem de

totes les altres tasques”. Tot d'una -sorpresa per la vehemència i espontaneïtat de les paraules que brollen del seu discurs- recorda la sentència -de comissari- de l'Enric Marqués: “*Parles massa. Se't veuran les esquerdes*”. I decideix ara (i segurament sempre): “*Doncs que se'm vegin. Sóc una dona esquarterada. La meua obra és un símptoma meu. Hi sóc tota, en cada pintura. Necessitaria una altra vida per canviar, i no sé si voldria canviar. Sóc—es reafirma, amb convicció i, quasi, orgulla una dona que pinta i que pinta a hores robades*”.

Però, mentre dibuixar-pintar o fer d'actriu (dins d'un balcó o sobre un escenari) o d'ensenyar són decisives opcions personals, precoces o tardanes, la decisió de **ser dona** (més enllà d'una qüestió de gènere o de sexe, i amb independència de pintar o d'exercir qualsevol altra activitat) és —cal repetir-ho— un destí autodesignat. Potser és per això que afegeix, emfàticament: “*És per homenatjar les dones pintores que no exposen —dones que pinten, que conec o ignoro— que assumeixo el que em depassa. En exposar —un fet que em depassa— responc a un deure-deute: reivindicar l'aportació de les dones a la societat, a la quotidianitat silenciosa. El meu art és un art en minúscula, però amb ell —en mostrar-lo— vull que la “d” de Dona es destaqui en majúscula*”.

OBRA

Consideracions teòriques, erudites i pretensioses, sobre (l'estil) Mercè Huerta

Quan, d'imprevist, et trobes davant d'una pintura o un

dibuix de Mercè Huerta, ho saps: “*És de la Mercè Huerta*”. No dius: “*És la Devesa*” o un retrat de tal persona o ... Aquest atribut, òbviament, no és, en absolut, cap patrimoni distintiu o exclusiu dels cas que ara estem considerant. Havent vist moderadament força pintures d'un mateix autor, identificar-lo tampoc és cap gran mèrit. No ens cal la signatura per reconèixer, per exemple, un Cézanne (ara no ens importa, tampoc, si es tracta d'una –bona- falsificació). Doncs aquells a qui donem el qualificatiu d'artistes (pintors) es caracteritzen no pas per pintar el que veuen, sinó el que es representen, i encara més: el que deformen. Pintar és una activitat pràctica (en el sentit que aquest mot té en neuropsicologia: conversió dels elements de la representació en elements de la construcció). Maurice Denis, crític d'art de segona generació (la primera porta la signatura, única, de Baudelaire), escrivia l'any 1890: “*Recordi's que un quadre –abans de ser un cavall en una batalla o una dona despullada o una anècdota qualsevol- és essencialment una superfície plana coberta de colors reunits amb un cert ordre*”. Un arbre, per exemple, de Mercè Huerta, no és un “*vegetal llenyós d'uns 5 metres d'alçària mínima, que presenta un eix simple, anomenat tronc, el qual....*”. Un arbre de la Mercè Huerta és aquesta distintiva taca de color sobre una superfície plana i que organitzada amb un cert ordre que fa que l'observador moderadament saberut exclami: “*És (un arbre, unes flors, un paisatge, unes cases -amb riu o sense-, un retrat,...) de la Mercè Huerta*”. Doncs la realitat no està al davant nostre (tot i estar-hi). La realitat es fa realitat, en nosaltres, per mitjà de la seva incidència-reflexió en el nostre cervell. La realitat és un reflex (un reflex psíquic), allò que

s'esdevé a la consciència en un moment donat (“*irrealitat real de la realitat*”, citant Macedonio Fernández). La realitat se'ns dona sempre mediatitzada i en dos temps: en l'instant de la percepció, quasi biunívoca (però mai del tot), i, sobretot, en l'instant de la representació, de l'evocació. Pintar, ja abans de passar a ser una activitat constructiva, implica una deformació del que hi ha “a fora” (la realitat); convertir, en un segon temps, la irrealitat real del reflex psíquic (única realitat subjectiva) en una nova realitat objectiva, construïda sobre un pla, implica una nova (tercera) deformació, diferent a les altres dues.

Quan Mercè Huerta (o qui sigui, amb menys o més competència pràctica) pren apunts (mentals o sobre un paper) del que en un moment donat (“*passejant per Sant Daniel*” o aquí o allà) l'impressiona i li arriba a la consciència (una flor o una persona en passar), ho reté ja necessàriament deformat i fragmentat. Quan arribarà l'hora de plasmar-ho sobre una superfície, en el taller, ho farà encara deformat més i més el que evoca. El resultat és l'estil, l'estil Mercè Huerta en aquest cas concret.

Tal volta ens resulti, ara, estranyament familiar la descripció de Mescislas Golberg: “*La veritat és visionària; la realitat, en sentit estricte, és el resultat d'un filtre*

meravellós: pensament, comprensió més emoció i misteri (...). La deformació –el que s’anomena vulgarment deformació– és el principi mateix de la creació humana...”. De Cézanne s’afirma que va dir: “el paisatge es pensa en mi, i jo sóc la seva consciència” (Rimbaud havia formulat: “On me pense”).

Insistent sobre el mateix punt, en una carta a Emile Bernard (el 23 d’octubre de 1905) escriu Cézanne: pintar és “*plasmear la imatge del que veiem, oblidant el que ha aparegut davant nostre*”. Una actitud d’*epojé* de la mirada i del pensament que Stéphane Mallarmé, l’any 1876, ja havia nítidament formulat: “*L’ull ha d’oblidar tot el que ha vist fins aleshores i tornar a aprendre a partir del que s’enfronta*”.

En definitiva: acabem de descriure, fent ús de fonts prou autoritzades, un dels molts i misteriosos components que fan que el que anomenem una “obra d’art” sigui una creació i no una còpia; i el que determina que *un arbre* o *un paisatge* (o un retrat o unes flors,...) portin, inequívocament, el segell (l’estil) de Mercè Huerta (o de Cézanne o de qui sigui que és en aquest terreny); en ell hi ha tot el que s’ha desaprès i tot el que, laboriosament i a voltes dolorosament o joiosament, s’ha arribat a **ser**. Picasso, que es coneixia i s’amagava prou bé (sobrevivent a tothom), tot referint-se al que Cézanne tenia de Frenhofer, ho va explicitar irrevocablement: “*El que importa no és el que **fa** un artista, sinó el que **és***”.

Ser i fer, vida i obra, indestriables i intel·ligibles l’una sense l’altre.

PARAULA

El símptoma que esdevé signe

“No pinto un ram de flors, pinto la història d’aquest ram, el lloc on l’he collit, aquella primavera, el gerro que estimo, la llum i l’ambient d’aquesta cambra, el color de la paret, aquesta taula,... M’interessa l’objecte o la persona en el seu entorn, doncs aquest entorn és també el seu interior. Quan pinto il·lustro la vida quotidiana, el paisatge familiar, el Montgrí, el Canigó, persones. Quan pinto figures humanes, els hi assigno una història, mig real mig inventada, per tal de continuar fent de ninotaire,...! el paisatge urbà, la mirada des de la finestra, les cases sobre el riu Onyar,... Els arbres, amb el record dels records (que són històries) de la infància: les liles, els ametllers i les acàcies.”

“I, per sobre de tot: el color. Els tons, els colors càlids i els freds. L’objectiu és plasmar la llum, l’atmosfera. La llum i l’ombra donen la forma. Educar els ulls, entrellucant-los, i que el color dongui la forma. El color ha de tenir forma. Sóc figurativa, no pas realista.”

“He fet excursions, poques, i no reeixides, a la pintura abstracta. Necessitaria néixer de nou i disposar de tota una altra vida, per canviar d’estil, de forma de mirar, de veure i de pintar. Ho he provat. I no puc. Si ho faig em disfresso de “progre”, i no ho sóc, de “progre”; sóc una

“clàssica”, ancorada en els “fauves”, en Matisse, en el meu estimat Cézanne, en els colors mediterranis –extensius al camp de Tarragona-... Practico, en definitiva, un “fauvisme” dolç.”

“Hi ha, però, un pintor americà, abstracte total (la pintura “invisible”, sense cap forma, de superfícies monocromes totals,...) que -en una exposició, no sé quants anys fa, a la Fundació Miró- em va impactar fins a plorar: Mark Rothko”.

“M’agrada resoldre un tema amb pinzellades llargues, gruixudes inclús, i deixar que la forma vagi apareixent i marxant. El color, en mi, ha de tenir forma, precisa, amb contorn negre, dibuixat (com faig en moltes figures) o sense altre límit que el canvi de to o de color, donat pel fons, pel que hi ha al darrera”.

“No m’agrada experimentar; m’agrada pintar i pintar és dipositar sobre una tela els colors que he percebut amb els ulls mig clucs. Però no pinto el que he percebut en un instat donat –no sóc ni impressionista ni realista, insisteixo-; pinto el que em represento, el record del que he vist i el recordat; prenc apunts, però pinto a casa, en el taller; de l’apunt a la construcció hi ha la simplificació; somio que l’acabaré, i el vaig construït (mentre vaig passant-me històries, relats,...), reduint-lo tot, si puc, a un color o a una forma el màxim de simple. Però no faig taques de color; faig formes. I mai l’objecte per l’objecte, sinó l’objecte en el seu entorn; tan important l’objecte com l’entorn.”

SINTESEI

“Pintar és viure en un paradís”

Dibuixar, dibuixar-ho tot, des de la infantesa i primera joventut -a Figueres, Valls o Girona, on les destinacions telegràfiques dels seus pares la portaren- fou una necessitat imperiosa. Dibuixar el que veia, a casa o al carrer, dins del compartiment d’un tren, persones, cavalls o gossos, excursions amb les monges, una pel·lícula acabada de visionar, un quadern i un altre quadern,... amb vocació de ninotaire, mantinguda al llarg dels anys, malgrat les transformacions, passant del dibuix a l’aquarel·la, a la pintura a l’oli o l’acrílic sobre tela, als monotips,... I explicar-ho, ensenyar-ho.

“M’he creat un paradís i l’he habitat”.

Una exposició retrospectiva és un convidat a contemplar una obra i a seguir una trajectòria i una evolució històriques i biogràfiques. Tal com en unes privilegiades jornades de “portes obertes”, comporta l’oportunitat de trepitjar cambres i paradisos íntims i descobrir que, en aquesta concreta ocasió, qui els habita és Mercè Huerta-nena-teatrera-ninotaire-mestra-Pintora-dibuixant-Dona-Mestra-artista.

Girona, maig de 2008

J. Jubert Gruart

- Reflexos I - Acrílic / paper, 1992.
- Reflexos II - Acrílic / paper, 1992.

LA INSISTÈNCIA DE LA INSATISFACCIÓ

Els que coneixem la Mercè Huerta sabem que ella no volia fer aquesta exposició; no considera ni que sigui necessària ni que se la mereixi. Crec que no he conegut mai cap artista amb tanta reticència a mostrar i valorar la seva obra com ella. Em fa pensar en aquells músics (que ella s'estima tant, per altra part) que no queden mai contents de les seves interpretacions ni tornen a escoltar mai la música que han enregistrat. La Mercè creu que la riquesa i l'interès de la seva obra no es troba en el resultat, sinó en el procés, és a dir, no hem de parlar d'obra, hem de parlar de treball. Això explica una sèrie de coses que cal tenir presents quan contemplem el que reproduïx aquest catàleg o el que trobem a les sales de l'exposició.

Primer de tot, explica per què la Mercè sempre ha fet (i per sort, guardat) tants esbossos. Malgrat que la seva formació acadèmica va ser més aviat escassa i desigual, aquesta pintora ha treballat com els antics: autodidacta, però metòdica. Per a ella, un tema comença amb l'observació directa de la natura i algun apunt. A l'estudi continua amb esbossos, provatures i canvis. Dibuix, molt de dibuix. I quan arriba a la tela, si és que això passa, aquesta continua essent un territori obert, infinit.

És per això que la Mercè s'ha limitat de forma tan insistent a una sèrie de temes molt concrets, però que per a ella semblen no esgotar-se mai. Em refereixo a les sèries que constitueixen les seccions d'aquesta exposició (la figura, la natura morta i alguns paisatges molt concrets). És clar que també hauria estat possible una ordenació cronològica, però no tindria massa sentit ja

que en l'obra de la Mercè no hi ha principis ni finals; l'evolució ha estat més sincrònica que diacrònica. Retornar al Parc de la Devesa de Girona, per exemple, no li representa tornar a allò conegut, sinó a allò que continua canviant davant dels seus ulls i li continua posant reptes representacionals i expressius. O potser precisament perquè coneix la Devesa tan bé—com si es tractés del seu particular Mont Sainte-Victoire que Cézanne va immortalitzar tantes vegades—pot retornar-hi amb la mirada fresca, perquè la insistència li ha demostrat que és font de troballes.

Probablement per la mateixa raó, la Mercè Huerta s'ha dedicat amb tanta devoció a l'ensenyament, a compartir el seu mètode i coneixements. Els pocs mestres que ella ha tingut han estat molt valuosos. Primer, de jove, per orientar un impuls natural i convertir-lo en els primers passos cap a l'ofici. I més tard, de gran, per transformar l'ofici en veu pròpia, en expressió íntima. Suposo que no sóc el primer d'observar que les obres de la Mercè tenen una qualitat poètica, però això ens podria fer pensar que em refereixo als elements formals (la pinzellada, el traç, els colors, les llums, l'harmonia, etc.) i, en canvi, la poesia de la Mercè no és en el poema en si mateix, sinó que es desprèn després de llegir-lo o ens arriba després d'escoltar-lo. Per això ha estat una mestra estimada pels seus alumnes i també ha conreat amb èxit el cartellisme, dues vessants creatives que forcen l'artista a entrar directament en contacte amb una audiència.

Tot plegat ens pot ajudar a entendre la seva insatisfacció. L'essència de les coses, que ha buscat sense descans,

no existeix. I per això tampoc no s'ha trobat còmoda, malgrat nombrosos intents, amb la pintura abstracta. Els seus treballs en el terreny de l'abstracció lírica han estat frustrants, és clar, perquè ella hi volia arribar com si fos un punt final en el procés de depuració formal, d'alliberament, com si les últimes obres de Monet conduïssin inevitablement a les de Rothko. I això, ara ja ho sabem, no va anar així. Aquesta recerca incessant va produir el més gran dels insatsfets i tossuts de l'art occidental modern, el seu admirat Paul Cézanne. Parlant dels paisatges de l'última època del mestre d'Aix, Meyer Schapiro va dir que "especialment en les escenes de bosc, però també en els paisatges oberts, la vegetació sense forma és traduïda en grans pedaços de taques de color vibrant, tan grans i tanmateix tan il·limitades per contorns, que s'acosten a un estat de pintura pura sense objectes, en el que la densitat de les coses s'ha transferit a notes de color individuals—les grans forces elementals." Un segle més tard, la Mercè Huerta continua per aquest camí, en una aventura allunyada de qualsevol romanticisme i armada amb unes eines que són la ment contemplativa i l'esperit inquiet. L'experimentació i la recerca formal, el detall ben acabat, les grans obres, els grans temes, per a ella són qüestions secundàries o gairebé inexistent, ja que tot ho posa al servei de la comunicació i el diàleg a través de la reflexió que es desprèn dels seus dibuixos i pintures.

Madison, Wisconsin, maig de 2008

Jordi Falgàs

Roba estesa - Oli / tela, 1997.

OPUS EN DO MAJOR, UNA OBRA HARMONIOSA I MELÒDICA

Arribo d'escoltar un concert de música de cambra, en do major, i em sento entre trasbalsada i assossegada, m'assec vora la finestra que dóna al petit pati . La llum lateral que entra per l'esquerra il·lumina el quadre titulat *Magnòlia* (de l'any 2000) de Mercè Huerta, em deixo anar amb la seva contemplació, per mi és una prolongació del concert. Deixeu-me que manllevi dos adjectius del llenguatge musical: harmoniosa i melòdica, per acostarme a una pintura basada no pas en l'estricta figuració, com en un primer cop d'ull podríem creure, sinó que demostra una visió molt lliure i intuïtiva de la realitat que té al davant. És una pintura que *entona* delicadament, *sona* com la música d'un compositor de principis del s. XX. La seva música beu de clàssics, barrocs i romàntics però ha trobat el seu propi llenguatge, el seu *tempo*.

M'agrada seguir amb aquestes similituds musicals. No és una peça impressionista, per bé que el seu opus se centra en la captació del color. Les seves pinzellades sempre rítmiques marquen el compàs de les notes justes per arribar a la bellesa intrínseca en art. En la meua descripció, literatura, música i pintura es confonen perquè, al capdavall, és la percepció sublim que ens arriba, el que compta.

La Mercè Huerta, compositora de quadres, no busca grans contrastos, en canvi aconsegueix transmetre, sobre la tela, un sentiment que l'ha captivat anteriorment.

Els seus paisatges tant de natura, urbans o interiors, sempre són llocs que coneix molt bé, que els analitza amb una mirada profunda, tot redescobrint-hi formes,

colors i perspectives. Aquests paisatges eterns, interioritzats, que evocuen records, emergeixen d'un petit dibuix al natural. Sofreixen transformacions que l'espectador mai endevinarà i que seran cabdals per a la composició. Una percepció passada pel filtre de la Mercè que observa la incidència de la llum sobre les coses per trobar-hi l'atmosfera existent.

D'aquesta manera la representació dels objectes quotidians del seu taller – fruites, flors i taules – s'enriqueix d'un valor afegit de vida, quasi d'humanitat (*interior amb síndria* de l'any 1994). En les seves natures mortes s'hi reconeixen la simplificació de Cézanne en la composició i perspectiva, contorns subratllats amb intenció específica, contraposició de tons... En canvi quan els contorns es fonen per exemple en la confusió entre línies de cel i fulles, buscant les formes essencials, (*retall d'ametller* de l'any 1984) o quan les taques de color quasi freguen l'abstracció, en aquests casos hi podem entreveure una sensibilitat propera al Ràfols-Casamada dels anys quaranta en tema figuratiu. Les coincidències les veiem en la paleta emprada de tonalitats blavoses, verds continguts amb rosats complementaris i la gran massa de la taca per definir formes. Mercè Huerta no utilitza un color pur, *fauve*, sinó que amb la barreja d'olis obté totes les possibilitats dels grisos per arribar a una única tonalitat atmosfèrica que precisament és un tret diferencial en tots els seus quadres.

En quant a la seva obra executada, emprant tècnica mixta sobre paper, hi destaquen la utilització del color pla, el dibuix de línia i el poc detall a manera d'il·lustració, uns trets provenint d'arrels noucentistes i mediterrànies paral·leles a un Torres García d'abans de trencar amb aquest moviment de principis del segle passat. Els seus músics, joves, noies, són personatges reflexius, fins i tot simbolistes, subjectes a un escenari teatral de fons, que ens recorda la vinculació de l'autora amb el món de l'escena. De fet, és una artista que ha sabut copsar l'essència del cartell del noucentisme.

Penso en la plenitud d'una pintura estimada i admirada com una peça indeterminada de música clàssica que no deixa de sorprendre'ns, una i altra vegada, en un instant concret de les nostres vides.

Girona, abril de 2008

Maguí Noguera

Girona grisa - Oli / tela, 2008.

OBRIR FINESTRES A L'ART

A través d'aquestes ratlles, no pretenc donar una imatge de la trajectòria de Mercè Huerta com a artista, sinó exclusivament com a mestra i formadora d'artistes.

He tingut el privilegi de poder assistir a les classes d'aquesta gran persona i professora, i formar part del seu alumnat.

Per a la Mercè l'art és un mitjà d'expressió de la seva profunda sensibilitat humana, artística i poètica. Posseeix una forta personalitat. A la seva vàlua com a artista i al seu talent, cal afegir-hi la senzillesa, la tendresa, la inquietud i l'enorme interès i entusiasme que demostra per tot. Segons diu ella mateixa, el seu objectiu és obrir finestres a l'art, bo i formant les persones, potenciant la seva creativitat i oferint pautes perquè cadascú trobi el seu propi camí. No pretén crear una fàbrica d'artistes, sinó impartir coneixements pràctics sobre color, traç, textures, apunts ràpids del natural..., conceptes en els quals ens ha anat educant de forma amena, tot respectant sempre la nostra individualitat i fent-nos senzilla la plasmació i la interpretació de l'art.

Només els qui hem tingut la sort de ser els seus alumnes i amics podem apreciar totes aquestes qualitats.

Com a poeta, la Mercè ens introduí subtilment en l'art japonès de l'haikú, bell, breu i variat. Recordo la primera vegada que ens en va parlar. Vaig entusiasmar-me amb la lectura de les composicions personals que ens transmetia i, àvidament, a vegades de forma intel·ligible, vaig anar prenent nota, amb la por de no poder copsar sentiments tan bells.

Reprodueixo dos haikús de la Mercè:

Arbres frondosos
que fan ombres tranquil·les
sota un cel blau.

Sota la boira
campanars i teulades
dibuix en gris.

No hi pot haver res millor, per acabar aquestes ratlles,
que donar les gràcies a la Mercè pels seus ensenyaments
i per l'enriquiment artístic que ha proporcionat als seus
alumnes, i condensar-ho tot en aquest haikú:

Dins de l'estudi
esclat de sentiments
llum de colors.

Cassà de la Selva, juny de 2008

Ma Amparo Penadès i Espel

Mercè Huerta

Antologia de textos

LA NOVA EMBRANZIDA DE LES ARTISTES GIRONINES

Amb motiu de la presentació de la mostra pictòrica de Mercè Huerta, i de l'actual empenta que les dones gironines estan agafant en el conreu de les arts plàstiques, manuals i decoratives, creiem que pot ser d'interès fer una breu introducció sobre les artistes més significatives de la nostra ciutat.

A Girona, solament fins uns anys després de la post-guerra no es pot parlar del naixement-existència i participació de les dones en les activitats artístiques culturals. Si l'escriptora i periodista Carmen Alcal

-de fou una de les primeres precursoras del feminisme i de la irrupció de les dones en les tasques intel·lectuals, Emília Xargay, Joaquina Casas, Esther Boix, Montserrat Llonch i Glòria Morera seran el primer estol de futures grans pintores que realitzaran unes brillants carreres dins de la història de la pintura gironina i catalana en general.

La segona ona d'artistes gironines la podríem situar a partir dels anys 70 amb les primeres mostres col·lectives o individuals de Carme Bosch, Mercè Ferré, Montse Costa, Àngela Rodeja, Mercè Huerta, Roser Oliveras, Concepció Vivolas, Lluïsa Tarrús, Dolors Bosch, etc. Cal destacar també que de les acadèmies d'en Vicens i d'en

Fita han sortit innumbrables noies i dones casades que, pel pur gust-plaer i realització personal, practiquen el dibuix, la pintura i especialment la ceràmica; sens dubte que entre totes elles sorgiran molts nous creadors, que no ho fan per fer carrera, i és cap a aquest sentit purament personal i creatiu que ha d'evolucionar el conreu de totes les arts. Quedi clar, doncs, que per a nosaltres hi ha molta gent sensible que s'esforça en estudiar i conrear el seu talent i que pot esdevenir d'alguna manera artista, sense necessitat, evidentment, de ser un Picasso.

Pel que fa a la pintora Mercè Huerta, que és la inspiradora d'aquest petit repàs al gran moment que viu l'art gironí, en el qual són les dones les més nombroses i actives en exposicions, veiem en ella l'entusiasme i voluntat creadora de tantes dones gironines que no es resignen amb el rol mil·lenari de ser la senyora de tal, la cofoia mestressa de casa i la dona objecte, sinó que volen ser elles mateixes, sense renunciar a les seves afeccions, treballs i carreres. La Mercè és una d'aquestes esforçades que des de molt jove ha vingut lluitant per ser pintora. De molt petita dibuixa i pinta; comença a l'Institut de Figueres, i a Valls aprofundeix l'estudi del color. De retorn a Figueres es dedica al teatre i durant molts anys esdevindrà una notable i aplaudida actriu del famós grup "Arlequí".

De la Mercè podríem dir que des de fa anys ha estat una excel·lent i acurada dibuixant, especialitzada en retrats de nens, noies i figures, a més de ser una delicada pintora de bodegons, flors, interiors... A pesar dels petits èxits i encàrrecs que els seus treballs li proporcionaven

no se sentia satisfeta del seu academicisme, i va voler trencar amb ell: per això va anar a les acadèmies d'en Vicens i d'en Fita, per posar-se al dia; durant anys va dibuixar i pintar moltíssim per tal de trencar el seu —per a ella— amanerament pictòric.

Els seus esforços per superar-se i pintar d'una forma més lliure i impressionista han reeixit, com hem pogut veure en les pintures que presenta en aquesta seva darrera mostra gironina. La Mercè comença a trobar-se a si mateixa, en especial amb la ben orquestrada i càlida sèrie de pintures sobre temes urbans gironins, en els quals la síntesi compositiva, la pinzellada i el color són subjectius, lliures i creadors. El mateix podríem dir dels exhuberants i cromàtics rams de flors, tacats amb tota valentia. Esperem que l'anunci de la llibertat i de l'empenta pictòrica que comença a sentir i assolir aquesta sensible i esforçada pintora es continuarà superant i la podrem seguir en moltes futures mostres pictòriques, tant a ella com a altres col·legues seves que, juntes o separades, estan irrumpint plenes d'il·lusió i entusiasme en les sales i qui sap si en la història del nou art gironí. Per acabar voldríem destacar que l'essencial d'aquesta irrupció de les dones en la vida artística-cultural ciutadana és que —per fi!— aquestes també volen ser elles, i expressar, comunicar i participar en la recreació i transformació del món i de la nostra societat.

Lluís Bosch Martí

Punt Diari, Girona, 25.11.82

LA PLASTICITAT DE LA DANSA

La cultura artística es projecta de molt diverses maneres i els camins, aparentment heterogenis, poden coincidir o complementar-se a fi d'assolir una visió global. Mentre la dansa és un art eteri, volàtil i fugisser, on el moviment es perd a la mateixa acció, Mercè Huerta amb les seves obres ve a reflectir l'efímer d'aquest art en la perennitat d'una imatge pictòrica. És freqüent que amb la dansa es persegueixin efectes de tipus pictòric i atmosfèric, de la mateixa manera que la pintura cerca el moviment natural d'un cos i la seva plasticitat en la dansa. Són dos camins artístics complementaris que

es busquen sovint per aconseguir uns resultats formals i estètics. Quantes vegades hem vist reconstruir, a través de la dansa, l'ambient d'un quadre? Moltes grans obres pictòriques han servit de base per imaginar històries en moviment, per ser representades rera el balanceig dels cossos. Quantes vegades el pintor ha col·laborat directament en l'escenografia d'un ballet? La interrelació dels dos mons és més que constant.

Mercè Huerta veu, en la dansa flamenca de l'Institut de Flora Albaicín, un camp nou d'investigació de la figura i, sobretot, de la línia, el ritme i el moviment. Però jo afegiria que l'experiència li ha servit per recollir els

elements visuals d'una acció i una plasticitat escenogràfica que va més enllà del moviment o l'acció d'uns cossos, i penetra en un espai rítmic, en uns efectes cromàtics i espacials d'ambient, vestuari, il·luminació, so, temps, expressió... Al marge d'introduir-se en un camp espacial tangible i susceptible de ser suggerit pictòricament, Mercè Huerta —durant el procés perceptiu— fa una divisió del temps per arribar a una recomposició dels instants viscuts. Cada peça exposada exprem aquest doble joc del temps desvinculant i l'altre moviment final que vincula l'acció. L'existència d'un cos en moviment a l'espai dóna unes qualitats relatives i canviants quant a volum, situació i desplaçament obligat, relació i interdependència dels gestos, una forma exterior i una sensibilitat interna. Tots uns elements que es fonen amb una unitat i recorden el canvi com a condició essencial de la vida que assenyalaven els especialistes. En el "Manifest Blanc" afirmaven que l'existència, la naturalesa i la matèria constitueixen una unitat perfecta que es vessa en el temps, i en l'espai. La dansa, la pintura, aquest joc d'espais continuat, són un estímul artístic al qual la creació imaginativa de Mercè Huerta contribueix. Amb línies sovint esqueixades i ràpides, ens sintetitza cada moviment de cos i mans en un conjunt ambiental on l'espai rítmic i viu de la dansa es transforma en un nou espai poètic i emotiu: el de la pintura.

Glòria Bosch i Mir

Punt Diari, Girona, 09.03.83

UN RETROBAMENT

La Mercè Huerta retorna insòlitàment a Valls, després de llargs anys d'absència i de silenci. Per a uns, serà el retrobament d'una amistat volguda; per a altres, el perfil d'un nom elogiat; per a la majoria, un artista més dels que animen el panorama cultural vallenc.

Sortosament per a tots, hi ha un vincle invisible que ens uneix. La Mercè Huerta és una persona que estima profundament Valls. Hi ha viscut els anys més dúctils de la seva vida —adolescència i joventut—, quan les arrels de l'afecte penetren fàcilment. Però, a més, el seu pas entre nosaltres queda marcat pel seu temperament artístic que aleshores es manifestà en el Teatre Principal de la mà del Grup de Teatre, que iniciava una etapa nova en el seu camí. La figura de la Mercè Huerta, actriu, omplí l'escena d'hores inoblidables, fetes de talent, sensibilitat, domini de la paraula i del gest per arribar al sentiment de l'espectador amb un traç sempre intel·ligent i imprevist. Senyorejà l'escenari durant molts anys, discretament, sense remor de cap mena, fins que un dia, amb el somris de la tímidesa als llavis, ens deixà, fent-nos l'adéu amb una obra inoblidable de Tennessee Williams, que molts guardem en el catàleg dels records escollits. Féu un mutis elegant i amable, natural i sense cap artifici. Ens regalà el seu afecte i el seu art amb la generositat de la senzillesa. S'emportà la nostra estima i la nostra admiració. Molts vam tenir el convenciment d'haver-nos trobat amb l'artista veritable, de debó.

Ara, la Mercè Huerta retorna en plena maduresa vital i

artística. Com una fada que sap fer jocs i transposicions, ens ve amb les mans plenes de dons nous, pastats amb la substància de la seva capacitat creadora. El dibuix, la tela, el cavallet han substituït el marc de l'escenari. La paraula i el gest s'han convertit en línia i silueta, vestides per un cromatisme persuassiu que ella sap manejar amb la gràcia inexplicable de la facilitat: ens porta al paisatge vallenc de ressonàncies juvenils, es fa present a l'Empordà familiar, té una paraula poètica per la Girona entrançable en la qual batega el delit de cada dia.

El reclam del seu mestratge constant tornarà a guanyar el cor d'aquells que foren espectadors de la primera hora. Els qui ara inicien el contacte amb la nostra artista tampoc no la deixaran de la mà, n'estem segurs. Tots quedaran seduïts per la seva expressió madura, vehement, en la qual s'endevina el dring d'una creativitat que no enganya.

Els qui podem girar la vista vint-i-cinc anys enrera, no quedem sorpresos per aquesta hora nova de la Mercè. La vam pressentir artista i el temps ens ho confirma. I el que és més important: abans i ara, ens parla amb un toc d'humanitat que dona un valor més alt al seu art exquisit.

Francesc Bofarull

Catàleg, Valls, 04.11.83

UNA SENSIBILITAT EMOTIVA

Paisatges, marines, natures mortes, flors, temes de figura, paisatges urbans, reflecteixen ambients de Girona i de Valls. Són obres d'estil figuratiu a les quals la realitat es transforma en passar pel tamís d'una sensibilitat, personal i emotiva, que sap percebre delicadament, espontània, sincera i senzilla, amb mesura humana, la bellesa lluminosa d'unes formes i d'una atmosfera mediterrània que porta aparellada l'admiració per la natura i, alhora, la joia de viure en el món meravellós que veuen els ulls de l'artista.

Resonàncies de la serenitat dels clàssics i de la lluminositat dels impressionistes, amb tocs de constructivisme, apunten una influència i un sentiment estilístic que reflecteix un estat d'ànim de l'artista quan s'enfronta amb el tema que interpreta. Són obres amb una melodia que ens és donada en unes composicions on la línia, el moviment, el ritme, entonen en una escala suau, sense estridències de cap mena. La pinzellada i el color els ofereix en una síntesi que desgrana harmoniosament els blaus, els rosats, els grocs, els ocres, els liles, els blancs i els grisos transparents, amb notes delicades que formen el conjunt de la simfonia colorística.

Enamorada del món que l'envolta, la Mercè Huerta

- Ametllers de Valls* - Oli / cartró, 1987.
- Plaça dels lledoners* - Oli / paper, 1985.

transforma màgicament i creativa els temes que atreuen la seva ànsia de bellesa. La vocació amb què s'acosta a l'art, la dedicació apassionada a la pintura, converteix l'obra en una comunicació directa amb el contemplador, el qual arriba a identificar-se amb aquesta expressió íntima, amb aquesta puresa estilística, amb aquesta simplicitat narrativa que, en una difícil facilitat, sap condensar la cobdícia narrativa i colorista que delaten les visions de l'artista.

Daniel Ventura Solé

Cultura, Valls, 12.83

LA CONSTANT DE L'EQUILIBRI

No és estrany que la pintura de la Mercè Huerta ens captivi d'una manera tan suggestiva, tot i ser-hi absents els elements de què es pot valer un pintor per fer la seva obra més al gust del públic, com extorsionar la realitat o bé fer ressaltar detalls que l'espectador agraeix perquè l'ajuden a comprendre el quadre. La suggestió de la pintura de la Mercè ve per un altre camí: perquè ella, lluny de tot aquest artifici i conscient de la

dignitat que ha de tenir l'artista, ha optat —des dels primers passos que féu en el camp de la plàstica— per obrir-nos el seu món espiritual i exquisit. I de quina manera!

En l'obra de la Mercè Huerta hi trobem la constant de l'equilibri. Però un equilibri que no és fruit de l'abús dels plans horitzontals o de la matisació dels colors, sinó de la conjunció global dels elements que ella posa en joc. Ens sorprèn l'harmonia que sap crear entre els colors vius i la mitja tinta, entre la claror i la foscor. No ens fan mai nosa els tons rosats, lilosos, ataronjats i blavosos dels seus quadres; són uns tons que s'estimen entre ells i d'aquí en neix un misteri que no sabem si procedeix del qui contempla l'obra o de la creativitat de l'artista.

Quan la Mercè abandona els paisatges urbans i rurals s'endinsa en els temes marins, ens revela tots els secrets que pot oferir l'aigua tranquil·la sense escarafalls de color. Aquestes quatre barques que semblen germanes en un grup que podria ser igualment un nucli humà; aquest equilibri tan mediterrani en el qual els diversos elements formen un tot: la terra i l'atmosfera, la llum i la penombra, els primers termes i l'infinit. Això només ens ho pot donar una pintora que, abans d'esbossar una figura, un interior o un paisatge, els ha observat, comprès i estimat per tal de passar-los a la tela i poder-nos explicar, amb senzillesa i transparència, tot allò que ha viscut i sentit.

Isidre Vicens

Catàleg, Llafranc, 27.07.85

ESCOLTANT LES VEUS INTERIORS

Mercè Huerta fa molts anys que pinta, i deu que exposa i ven. Però inquieta de mena, ella és la més severa crítica de la seva obra. Mai no la satisfà del tot, sempre la deixa al caire de la recança. I això és bo i saludable perquè la indueix a cercar el que desitja posseir. I aquell qui cerca, troba.

L'actual exposició ens la mostra encarada a una cruïlla de camins que la tempten, la instiguen a seguir-los per dur-la envers figures, interiors i paisatges desmarcats del realisme, immersos en una atmosfera que consona amb la seva ansiosa impaciència.

Si calgués fer una aproximació a la seva obra, la que avui podem veure, diríem que l'ha pintada al so de músiques diverses: la de cambra per als seus interiors, valents, càlids, sotmesos a la llum més propícia, com el de la noia del violoncel; la romàntica per als paisatges suaus o vibrants com el dels aiguamolls o el de Cadaqués; la beethoveniana i descriptiva per a les ciutats: Amsterdam, Venècia, París, Girona, que trasmuta la roba casolana en banderoles que voleien damunt de l'Onyar. Pensem també que al so de "L'ocell de foc" de Stravinsky pintà la fruitera blanca amb les pomes vermelles, contrastada amb ratlles que són fuetades de foc blau, i que tot escoltant la nostra cançó donava vida als rams de flors, clàssics i moderns però sempre vibrants i tàctils. I així podríem anar seguint. No sabem si pinta escoltant música, el que sí que intuïm és que ho fa escoltant les veus interiors, que són les que la impulsen a distribuir la matèria amb tota llibertat, a sorprendre el color que

més l'atrau, a definir o a esfumar les formes.

Mercè Huerta, dinàmica i creativa, ens ofereix el resultat del que pinta tot fent camí, del que capta des de l'intimisme, del que transforma amb la força d'una inquietud que genera floracions i ordena ritmes a benefici d'una obra que, fidel al seu temps, essencialitza el que l'autora es proposa.

Montserrat Vayreda

Catàleg, Figueres, 13.06.87

UN ART PULCRE I ORDENAT

L'artista disposa d'aquella habilitat, d'aquell misteriós bon gust, que acompanyen tota obra serena i feliç, sempre sotmesa als efectes resultants d'una pinzellada ràpida, somniada i ampla. La fuga del seu cromatisme aigualit us ofereix, delicadament, els nostres interiors i els nostres exteriors burgesos amb l'exactitud de qui pinta només allò que veu o que li fan veure. En la solitud del seu treball no arriba a cap isolament desequilibrador; podent atuir i aclaparar l'espectador amb llagoterries, s'accontenta d'un art humil, i, de fet, sòlid i lligat. Aquesta moderació fa que les seves obres regalimin frescors juvenívoles perfumades de líriques atmòsferes literàries

- La copa vermella* - Acrílic / paper.
- Jardí de la Devesa* - Oli / paper, 1988.

que ens assosseguen o ens inquieten l'ànim.

Mercè Huerta, quan pinta temes d'interior burgès i benestant no ho fa pas moguda per cap idea imaginativa, sinó pictòrica i res més. I si amb la seva actitud de submissió a les lleis permanents de la plàstica convencional, amb la seva devoció per la instantània nerviosa, amb les seves dots tècniques que resolen, en una gamma controlada sàviament, la llum, les transparències i el color en tota llur complexitat; si amb un traç segur i amb una pinzellada ferma —adés ampla i aplomada, adés menuda i nerviosa— defineix i expressa les formes i els volums del seu univers podrit de literatura; si amb totes aquestes virtuts, diem, Huerta seria una bona, una respectable pintora, per la força i l'empenta d'aquella emoció que taca i transfigura totes les coses que ens representa, esdevé, a més, un artista eficient. Mercè Huerta és una treballadora infatigable: mentre combina allò esfumat i línies, delimita i descriu. Els temes que ella suscita denoten una energia, una

força descriptiva que, sovint, desvetlla ressonàncies musicals.

La seva obra, recreació viva i emocionada d'algun alè familiar i domèstic, que és etern a través de tots els canvis i transformacions, està inspirada íntimament per idees perennes que, sembla, resisteixen tots els avatars.

Narcís Pijoan

L'Empordà, Figueres, 24.06.87

UNA INFANTESA MIG OBLIDADA

Al carrer d'Albareda hi té la galeria en Narcís Ferrer, germà del senador. Preparava una exposició original: joies dissenyades per escultors que faran forat. Només en vaig veure unes fotografies.

Però mentre esperava les joies, tenia una àmplia representació dels autors del fons de la galeria. En recordo ara mateix un Bosch Martí (no anava signat i per això el recordo) i un Perpinyà, però em quedaria amb recança si no us parlés d'un quadre que em va sorprendre agradablement, que tinc pintat al fons de la retina.

Era una tela de dimensions mitjanes. Colors càlids, pastels, aplicats amb pinzellada tènue però decidida. Representava un racó de la Devesa gironina. A l'esquerra, esbossat, el petit quadrilàter que servia en altre temps per a concerts de la banda militar i que nosaltres, de petits, usàvem com a improvisat camp de minifútbol. La

resta, el jardí encantat darrera el canal d'aigua tèrbola. No hi ha gent. És una solitud de matí d'estiu, potser? El cor se me n'anava per aquell quadre. Si hagués pogut hauria fugit cap a una infantesa mig oblidada que hi és present.

El signa Mercè Huerta. Ella no sabrà mai com li he agraït el moment passat davant la seva tela.

Pius Pujades

Avui, Barcelona, 08.11.88

ELS AIRES NOUCENTISTES

Si la infància és la pàtria de l'adult, només cal escoltar Mercè Huerta per estar-ne convençut, una vegada més. La infància és una pàtria idealitzada, incòlume i lluminosa, la pauta poètica i metafísica de totes les experiències posteriors.

La infància de Mercè Huerta és pauta pel discret nomadisme professional dels seus progenitors, telegrafistes de tota la vida. La pàgina viscuda a Valls, terra eminentment plàstica i mediterrània, sembla decisòria en la formació de la seva personalitat humana i artística. La saga dels Mercader —pintors i joiers— l'introdueix precoçment en el món de l'art i, per la seva condició personal generosa i extrovertida, en el de l'ensenyament.

Després hi ha hagut anys d'activitat, anys en què factors externs, biogràfics i socials, ajornaven l'eclosió d'una

tasca fructífera anunciada, temporalment inhibida, silenciada.

Els aires noucentistes, doncs, i els seus postulats harmònics i mesurats, morals i didàctics, romanen presents en els plantejaments artístics generals de la Mercè, plantejaments complementats amb la freqüentació quotidiana i familiar a la severa, ordenada atmosfera masoniana gironina.

He vist la Mercè, ara fa uns cinc anys, feta una fúria —una fúria estètica, vulnerable— a les hores de l'agressiva intervenció i pintada de les cases de l'Onyar. És cert que en la seva airada protesta, com en pocs altres casos, el veïnatge físic de les bastides i dels pots de pintura industrial no eren gens tranquil·litzadors.

Les cases són allà mateix, un xic esmorteïda la pintura. La boira i la humitat faran la resta. Per l'Onyar circula la mateixa aigua, més ben repartida. Les gavines hi pinten un aire mariner, salvatge. En primer terme, testos de geranis florits i una pèrgola —fluvial— dissenyada per Rafael Masó. Des del taller de Mercè Huerta el paisatge urbà, obert i melangiós, et fa sentir —emocionalment— al bell mig de la Girona pintoresca i culta, d'ara i sempre.

Semblaria que Pablo Picasso (a penes se li coneixen paisatges purs), en instal·lar-se prop de Canes, en els anys cinquanta, davant l'eufòric paisatge que li

emmarcava la finestra del seu nou taller, s'exclamà: "Qui pogués ésser pintor de paisatges...!"

Enric Marquès

Catàleg, Girona, 10.11.89

LA FERMESA D'UNA OBRA

Dins els difícils camins de la creació artística no tothom pren la mateixa posició, ni tampoc parteix dels mateixos arguments. La llibertat, implícita en aquest llarg camí, permet que el creador opti per allò que vol

o que més l'interessa. Mercè Huerta fa molt temps que ha trobat el seu camí i amb els anys ens ha demostrat que la seva és una obra ferma, que dia a dia va perfeccionant i treballant amb un objectiu únic: donar el màxim possible de si mateixa i atorgar, a les seves obres, aquella difícil i de vegades inabastable qualitat de l'art: la de comunicar alguna cosa a aquell que la contempla.

Les seves últimes creacions són obres on continua treballant aquells temes que li són habituals i que tenen Girona i els seus espais com a centre. Bona dibuixant i coneixedora de la tècnica pictòrica —qualitats que li permeten resoldre, en més d'una ocasió, aquells problemes plàstics en què un pot trobar-se-, Huerta és conscient de les seves aptituds i les aprofita per plantejar-

se, constantment, noves exigències. La dicotomia entre figuració i abstracció fa temps que s'ha quedat enrera. Continua treballant els volums, les ombres, i dona als seus fons un tractament particular. El resultat és una pintura fruit del viure diari, una pintura d'arguments simples, una pintura intimista on exclou qualsevol espurna d'accent tràgic. No hi ha enigmes, és el que és i per tant pot transmetre qualsevol sentiment. Només depèn dels ulls amb que aquesta es mira.

Rosa Gil

Diari de Girona, 13.11.92

LA POÈTICA DE LES FORMES

Des dels seus inicis com a pintora, tota l'obra de Mercè Huerta ha partit d'una intensa recerca del que representa el fet de mirar i d'observar l'entorn més immediat. Un entorn que l'artista ha convertit en l'objecte i element essencial de la seva temàtica, sigui a través de la representació dels elements arquitectònics que configuren la geografia urbana o a través del que pot manifestar un insignificant gerro sobre una taula.

En les seves obres es recrea i retrata l'atmosfera d'aquestes imatges autònomes i amb lleis pròpies, superant els termes més efímers i portant al màxim la sintetització de les formes per trobar-hi la poètica dels objectes. Els colors, els materials i les línies es van combinant per convertir-se en objectes, arbres, cases o

figures humanes, prenent un volum que, sense renunciar al sentit de realitat, capta tota la fantasia i la substància poètica que els configura.

El procés creatiu, fonamentat en el "paisatge de l'home", Huerta el proposa des d'aquesta transcendència que pot suggerir i manifestar qualsevol objecte per més insignificant que sembli, partint d'una base de coneixement i emoció alhora. A través de la vida pròpia de cada imatge i del tractament del color, Huerta arriba a una distorsió de perspectives que, mantenint-se en el pla de la subjectivitat, remarquen el joc de profunditat estètica a què poden arribar aquestes superfícies.

Tat París

El Punt, Girona, 10.04.94

UNA PINTURA REFRESCANT

De la pintura de Mercè Huerta, predominen les natures mortes, tractades a primer terme sobre el fons d'una finestra entreoberta, al·lusiva al paisatge exterior. Aquest diàleg d'espais, interior i exterior, l'harmonia d'uns colors decoratius i l'efecte d'un acord ornamental entre els pigments i el motiu de les natures mortes, em porta a la memòria l'art de Matisse.

Res tan revolucionari com el somni de Matisse que, en plena efervescència avantguardista, aspirava a "un art equilibrat, apacible, a quelcom semblant a un sofà on poder descansar", en la visió que l'art no es proposava

ni podia canviar el món. Matisse s'interessava per l'expressió que residia en la distribució dels elements en l'espai, en el joc dels plens i dels buits, de les proporcions, en el dibuix, traducció de les emocions, en el color, base dels sentiments. En definitiva, en la capacitat de representar el seu propi esperit, reflectit en una obra que és l'ambient en el qual transcorre la vida apaciblement.

Aquesta és la impressió més immediata que em suggereix la pintura de Mercè Huerta. I si per a Matisse l'art és expressió sense distingir el sentiment de la vida, de la manera de traduir-lo, la composició i el color de Mercè Huerta es disposa en la manera d'un confort visual, harmònic, apacible, ambiental, potser, tal i com entén la vida.

És que a partir de la natura morta la pintura es permet l'elecció d'uns objectes i l'ordre dispositiu d'aquests adquirint, així, la capacitat de simbolitzar una experiència interior, l'expressió de la subjectivitat de l'artista.

En el cas de Mercè Huerta, la natura morta es presenta davant d'una finestra oberta, element que preserva i alhora permet accedir, possibilita i limita, la unió entre l'interior, (el sentit constructiu de la pintura, interventora en la realitat, en aquest cas, a partir de la subjectivitat

Taula amb síndria - Oli / tela, 1995.

Arquitectures I - Oli / tela, 2005.

de l'artista i de la natura morta); i l'exterior, (el de la tradicional representació de la realitat, a partir de la visió del paisatge més enllà de la finestra).

D'aquesta manera, la natura morta supera el caràcter narratiu i retòric de la realitat, de la qual sembla que no es pot dir res més. I si el resultat ens resulta complaent, és potser perquè coincideix amb la idea de Matisse: "l'art és l'expressió, deriva del temperament de l'artista, de l'autenticitat d'organitzar les seves sensacions". I així ho és la pintura de Mercè Huerta.

Blanca Sala Reig

Hora Nova, Figueres, 18.04.94

LES PETITES GRANS COSES QUE RESTEN EN LA MEMÒRIA

Aprendre a valorar les petites coses de l'entorn i que, amb el temps, van construint la quotidianitat és una de les màximes més pregonades i menys practicades. En el món de l'art gironí, una de les poques artistes que ho ha aconseguit i que ho demostra constantment és Mercè Huerta, amb les

pintures sobre els seus racons, sobre la seva quotidianitat i, ara, sobre els seus records, sobre la seva memòria. Indrets de la memòria és el títol de l'exposició que presenta, sota el qual reuneix una sèrie de pintures que, sobre tela o sobre paper, s'han anat creant al ritme de la rememoració d'experiències i sentiments viscuts, sempre amb un paisatge de referència. En aquest cas, però, Huerta fa una forta aposta per la recerca de l'essencial i despulla amb elegància anecdotaris prescindibles dels seus records. Aquests treballs de sintetització s'acompanyen també d'algunes de les seves emblemàtiques girones, amb el puzle de les cases de l'Onyar.

Tina Casademont

El Punt, Girona, 05.98

EL PROGRESSIU CAMÍ CAP A LES FORMES ESSENCIALS

La seva obra és de caràcter intimista i descriptiu, en una trajectòria per arribar a l'essencial, en la frontera de la realitat amb l'abstracció. Els temes preferits de Huerta han estat sempre els interiors amb natures, el paisatge urbà i la figura (assignatura que ha impartit al taller de model viu de l'Escola Municipal d'Art de Girona). Aquesta iconografia és el pretext per explicar i comunicar sentiments en els quals la línia i el color en són protagonistes.

Figura al balcó - Oli / tela, 1994.

Reflexos - Oli / tela, 1996.

La pintora ha comparat les ciutats amb les persones. Li plau resseguir les seves línies, els seus volums, el seu caràcter. Però sobretot, el que interessa a Huerta és transformar la realitat objectiva en una realitat interna, més immaterial i etèria. Avança amb progressió, coherentment, i buscant-se sempre a ella mateixa.

Ricard Planas Camps

Diari de Girona, 08.02.99

UN PARÈNTESI ENMIG DEL CAOS

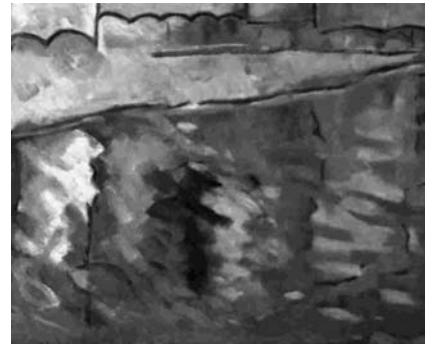
Sembla que poc amiga de les dades biogràfiques –fruit d'autèntica modèstia-, Mercè Huerta, de fet, tampoc necessita gaires presentacions: vinculada a la docència des de sempre, ha ajudat que la pintura arribés despullada i verge a molts alumnes que, és clar, han pogut fer després amb ella el que han volgut. L'exposició que actualment presenta a la galeria Expoart de Girona succeeix en més de vint anys la seva primera mostra a la ciutat; ha fet cartells per a l'Exposició de Flors, per a les Fires de Sant Narcís, per als Manaies... però, sobretot, s'ha dedicat a contemplar llocs i persones per traduir-los amb la seva pintura.

A Expoart es poden veure un grup d'obres que Mercè Huerta ha titulat, simplificadament però amb molt de sentit, *Dibuixos*: malgrat l'"etiqueta" reductiva que imposa el títol, les peces exposades destaquen, des d'un punt de vista formal, per la varietat de recursos utilitzats.

Sobre un fons de color –on la pinzellada assenyala la presència dels volums i condiona el to atmosfèric- Mercè Huerta utilitza diferents traços per singularitzar cada taca i cada superfície. El procés de construcció es caracteritza per la voluntat d'apropament: quan es tracta de paisatge urbà, l'artista opta per explicar Girona a partir d'indrets viscuts, renunciant a la representació "fotogràfica" convencional i optant, clarament, per un tipus de pintura anímica. Amb la figura humana passa el mateix: rere la línia contundent i les sòlides extremitats dels seus personatges apareixen actituds humanes, properes i, en molts casos, deliciosament intrascendents. Allò que caracteritza la pintura de Mercè Huerta és, en última instància, la seva qualitat de parèntesi, tot un respir enmig del caos.

Eudald Camps

Diari de Girona, 20.04.01

PAISATGES INICIÀTICS

Darrera una aparença formal discreta, l'artista va forjant un camí virtuós que davalla suaument cap al món de les emocions, dels sentiments i, alhora, s'eleva fins a les idees, a l'espiritualitat. Un trajecte iniciàtic.

Deixar-se portar de la mà de Mercè Huerta, de la mestra, és una experiència inefable. Unes paraules esparses no poden glossar prou els colors suaus i discrets fets d'esclats de llum brillant, ni la claror matisada que parla més a l'ànima que als sentits. Ressonància de línies, de corbes que ens transporten més enllà de les dimensions espai – temps, cap al món de la ciència física, de la teoria vibratòria de Cordes. Silenci lluminós del color, música tremolosa que fa bategar la tela ...

És amb la força –la línia- que dibuixes els racons dels nostres paisatges més íntims i ens condueixes amb el fil d'Ariadna a la plaça de la bellesa –el color-. Allà, en un exercici de quietud, sentim com poc a poc, sense fresses ni aldarulls, s'acosta l'harmonia –la saviesa-completant així els tres pilars que ens permeten transitar per la terra dels teus paisatges.

Si fóssim poetes o... savis podríem seguir-ne parlant llarga i pausadament. Donat que aquest no és el cas, disposem-nos a la contemplació, deixem que la mirada passegi ben calmosa, tot esperant que, com els vells

cabalistes, algun dia arribem a copsar la profunditat d'aquesta obra. Hi ha qui diu que en això consisteix el paradís.

Gràcies, Mercè, per la teva lliçó de força, saviesa i bellesa.

Pep Mateo Pol

Catàleg, Girona, 06.04.05

EL PAISATGE ETERN

La vida sovint passa pel davant mateix dels nostres nassos sense adonar-nos. Les formes, els volums, els ocres i els malves, són com els records que es fixen precàriament en la memòria i que després s'esborren sense remei. Els paisatges, a l'àlbum de la vida, són com una mena de fotografies mogudes, sense valor però entranxyables. Són com els amics: nosaltres som part de la seva existència i ells formen un tot indissoluble amb la nostra.

La Mercè Huerta acaba d'inaugurar una exposició que porta per títol *L'etern paisatge*. Tots els paisatges viuen per sempre en algún racó de la memòria, però sovint les idees es passen per regions polars, lluny de les formes, dels colors i dels enigmes que acaben per configurar –peça a peça- el puzzle d'unes vides sense esperit, però també sense cap mena d'efectes secundaris. Quan ens acarem amb la figuració ideal d'un paisatge, imaginat

per un artista, ens assalta una doble impressió, plaent però inquietant; trivial però carregada d'emocions anímiques. Un paisatge és com un perfum que impregna els nervis que condueixen a la part més oculta i carregada de connexions elèctriques del nostre cervell. És una obra de l'esperit, quan tanquem els ulls i el recordem sempre tenim la pretensió d'explicar-lo, de dir "Hi havia una vegada...". Però quan acabo de veure aquesta exposició, em resta la sensació que, a fi de comptes, només ens quedaran els amics de sempre i els paisatges de la infantesa, que la Mercè dibuixa amb els llavis serrats i amb un somriure permanent als ulls. Ella potser encara no ho sap, però ja forma part del meu paisatge, estic segur que alguna vegada podré dir: "Hi havia una vegada una Mercè que vetllava pels paisatges de la nostra vida, com un àngel custodi sobre la porta d'un jardí amagat".

Quim Curbet

Diari de Girona, 07.04.05

Mercè Huerta

Obra

Paisatge

“He intentat parlar del paisatge amb un llenguatge mínim, per trobar la seva arquitectura secreta i la seva realitat més íntima: la del paisatge ideal.”

Campanars de Girona, 1998 - oli/tela - 73 x 92 cm

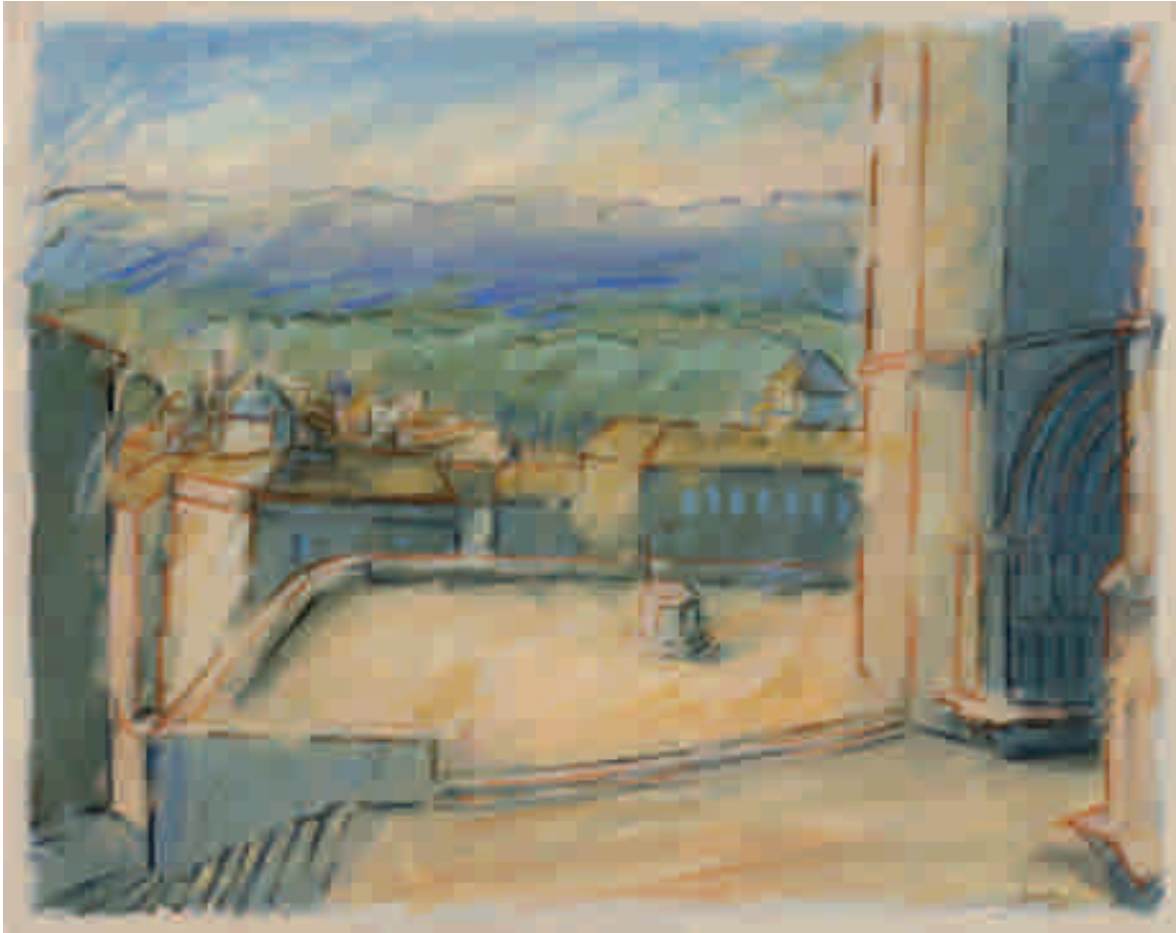
Carrer de Sant Josep, 1990 - oli/tela - 73 x 54 cm

Finestres del Museu - Absis, 2000 - oli/tela - 73 x 54 cm

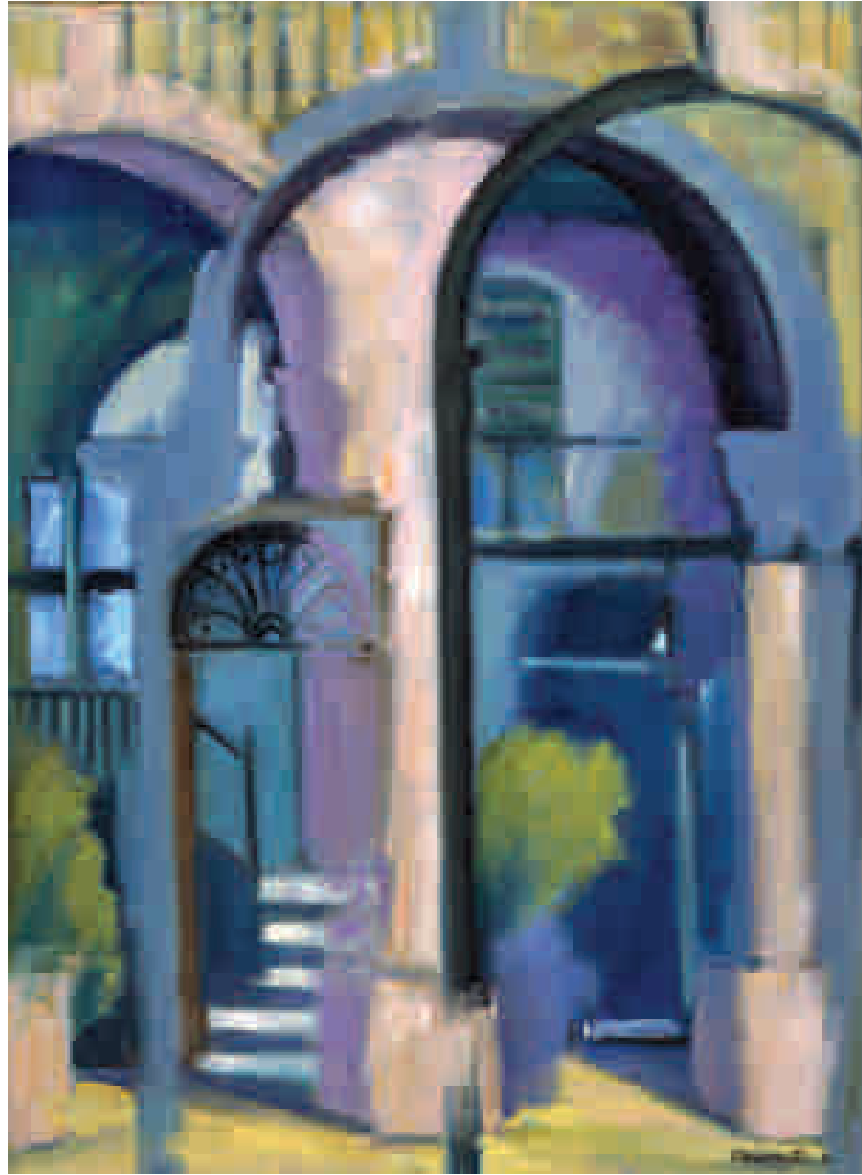
Finestres del Museu - Jardí, 2000 - oli/tela - 73 x 54 cm

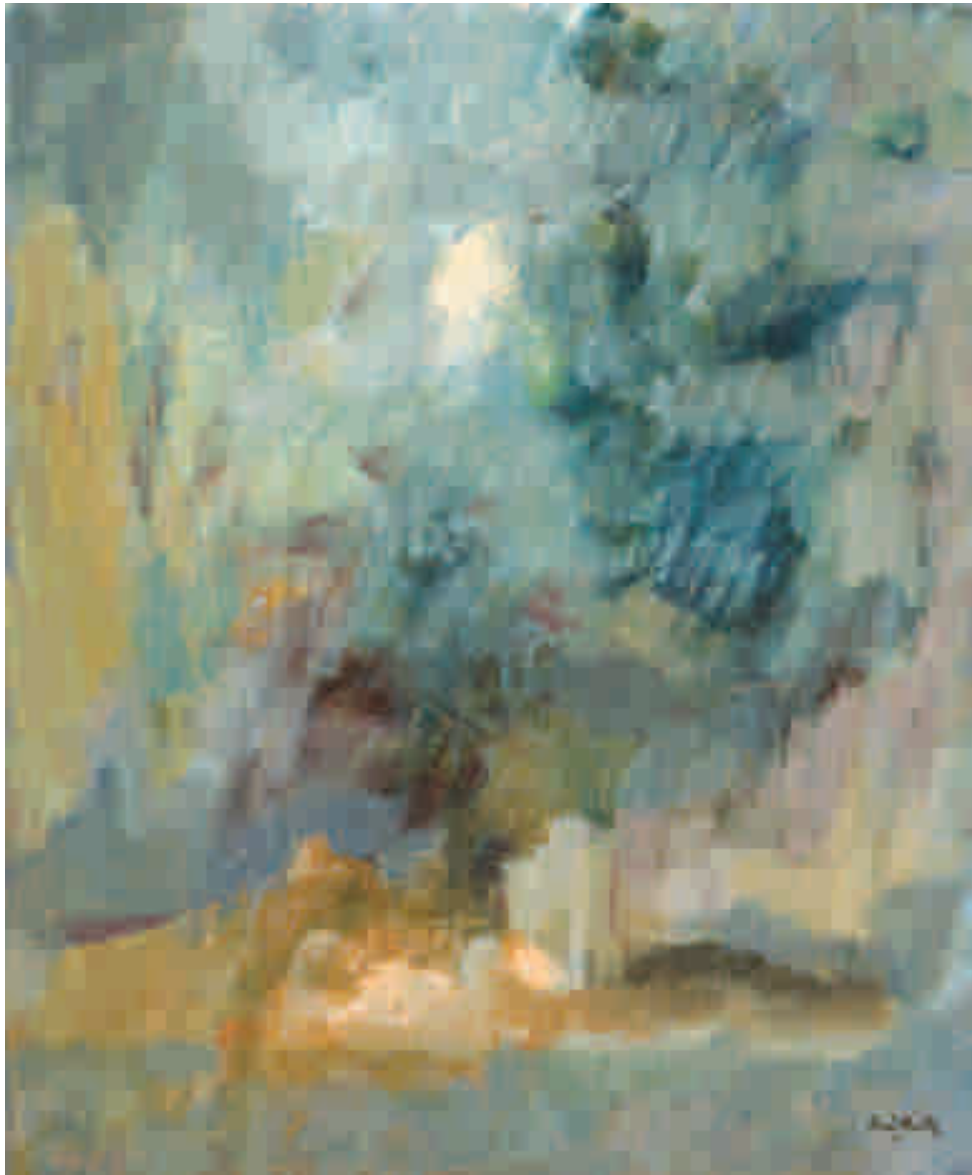
Plaça dels Apòstols, 2001 - mixta/tela - 65 x 81 cm

Volums al captard, 1996 - oli/tela - 81 x 100 cm

Voltes de St. Agustí, 1984 - oli/tela - 81 x 60 cm

Nit sobre la ciutat, 2005 - mixta/tela - 61 x 50 cm

Pont del tren, 1998 - oli/tela - 73 x 92 cm

El Ter a Pedret, 2005 - oli/tela - 73 x 92 cm

< **Onyar**, 1986 - oli/tela - 100 x 144 cm

Arquitectures II, 2005 - oli/tela - 65 x 54 cm

Tramuntana, 1992 - acrílic/paper - 44 x 51 cm

Volums urbans, 1911 - oli/tela - 81 x 81 cm

Onyar reflexos, 1992 - acrílic/paper - 55 x 40 cm

Amsterdam, 1986 - mixta/tela - 65 x 81 cm

Somni d'una nit d'estiu, 1990 - oli/tela - 130 x 162 cm

La Devesa a l'hivern, 2000 - oli/tela - 65 x 162 cm

Vinyes de Valls, 1991 - oli/tela - 54 x 73 cm

Olivera i Montgrí, 1986 - oli/tela - 50 x 65 cm

Canyes amb teló de fons, 2005 - oli/tela - 73 x 92 cm

Aiguamolls anys 30, 2005 - oli/tela - 73 x 73 cm

Les Medes, 1990 - oli/tela - 60 x 73 cm

Fons marí, 1983 - oli/tela - 60 x 73 cm

Llafranc, 1985 - oli/tela - 73 x 73 cm

Teranyines de Palamós, 1987 - acrílic/paper - 88 x 64 cm

Eixida de casa - Palamós, 1999 - oli/tela - 60 x 92 cm

XVII Concurs de Ceràmica, Quart, 1997 - acrílic/paper - 65 x 48 cm

Premis Literaris de Girona, 1989 - acrílic/paper - 61 x 45 cm

Fires de Sant Narcís, Girona, 1990 - acrílic/paper - 92 x 67 cm

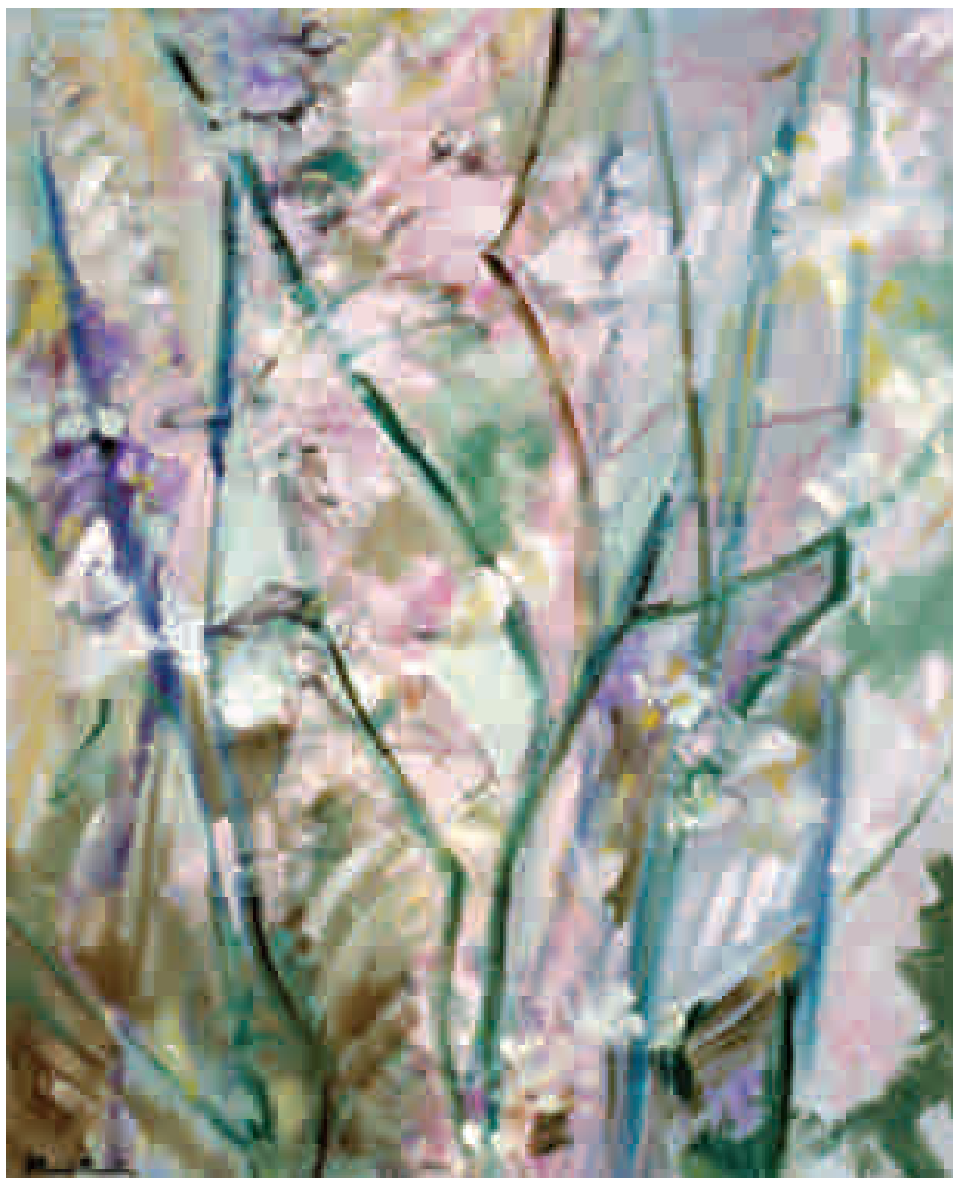
Firanadal, Girona, 1999 - acrílic/paper - 43 x 32 cm

Natura

“Pintar flors és com fer improvisacions al piano. Les flors i les natures han estat les meves eines per aprendre forma, ritme i color.”

Flors de marge, 2007 - mixta/cartró - 57 x 44 cm

Fragment d'ametller, 1997 - oli/tela - 65 x 54 cm

Homenatge a Cézanne, 1995 - oli/tela - 74 x 94 cm

Copa blava, 1997 - acrílic/paper - 25 x 35 cm

Cinema Paradiso, 1984 - mixta/paper - 45 x 37 cm

Acàcies de casa, 1995 - pigments/tela - 65 x 54 cm

Mimosa II, 2000 - oli/cartró - 45 x 35 cm

Natura rosa, 1992 - oli/tela - 65 x 65 cm

Galeria amb test, 1987 - oli/tela - 64 x 64 cm

Galeria amb sífó, 1987 - oli/tela - 64 x 64 cm

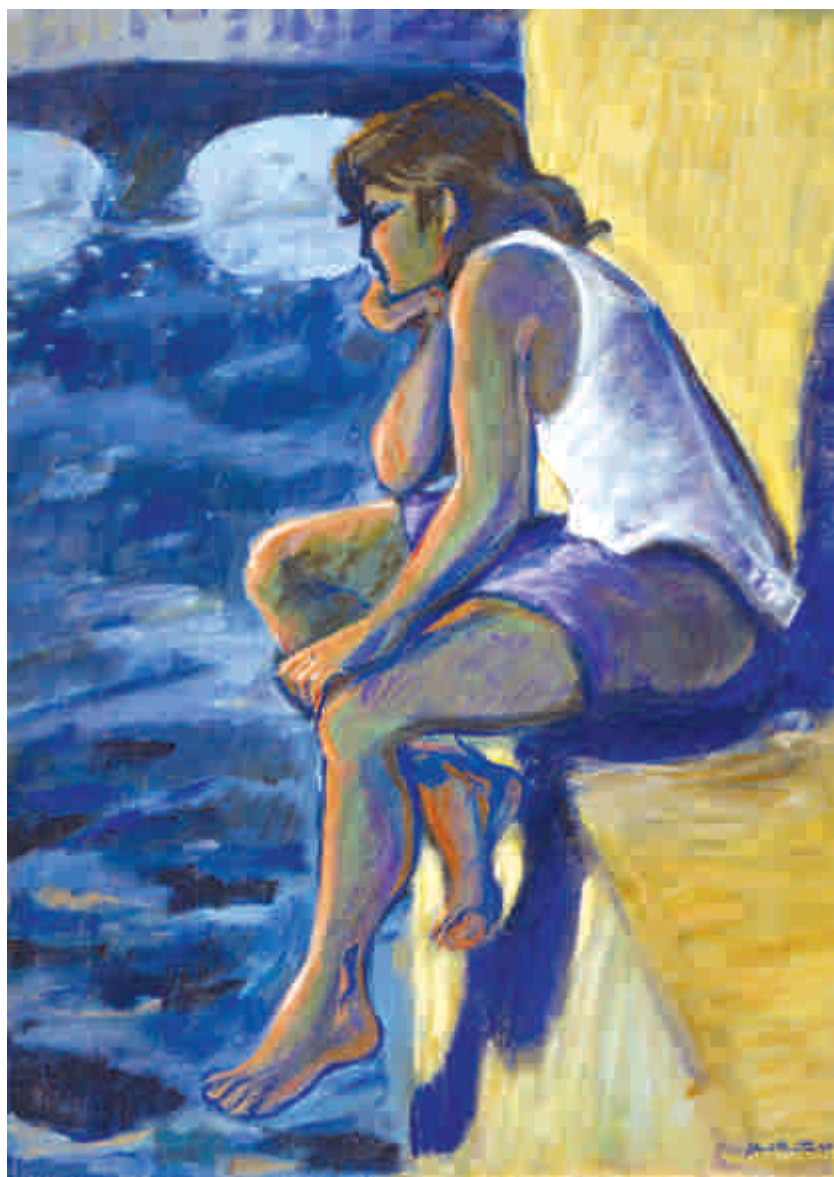
Espai, Taula, Objecte, 1992 - acrílic/tela - 60 x 72 cm

Figura

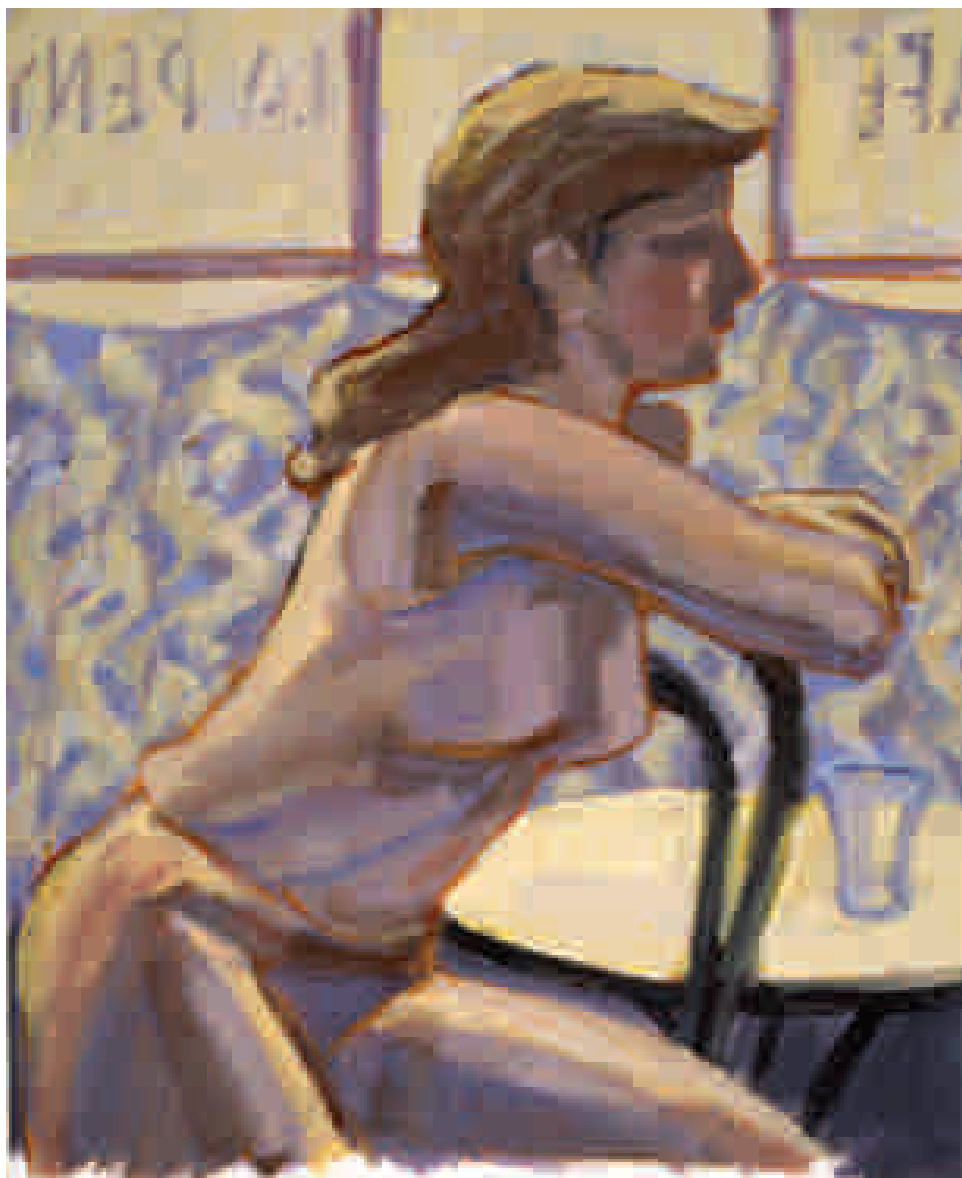
“La figura humana és el paisatge on es pot aprendre composició, perspectiva, proporció, línia i volum. És el camí per arribar a l’expressió total.”

Noia del paraigua, 1986 - acrílic/tela - 100 x 73 cm

Noi del riu, 1986 - acrílic/tela - 100 x 73 cm

Noia del Cafè, 1989 - acrílic/paper - 55 x 46 cm

Noia de la poma, 1989 - acrílic/paper - 55 x 46 cm

Noia del vano, 1989 - acrílic/paper - 55 x 46 cm

Noia a la sorra, 1999 - acrílic/paper - 40 x 55 cm

Violinista, 1989 - acrílic/paper - 55 x 46 cm

Assaig en un interior, 1980 - oli/tela - 54 x 73 cm

Sola, 1990 - cera/paper - 47 x 38 cm

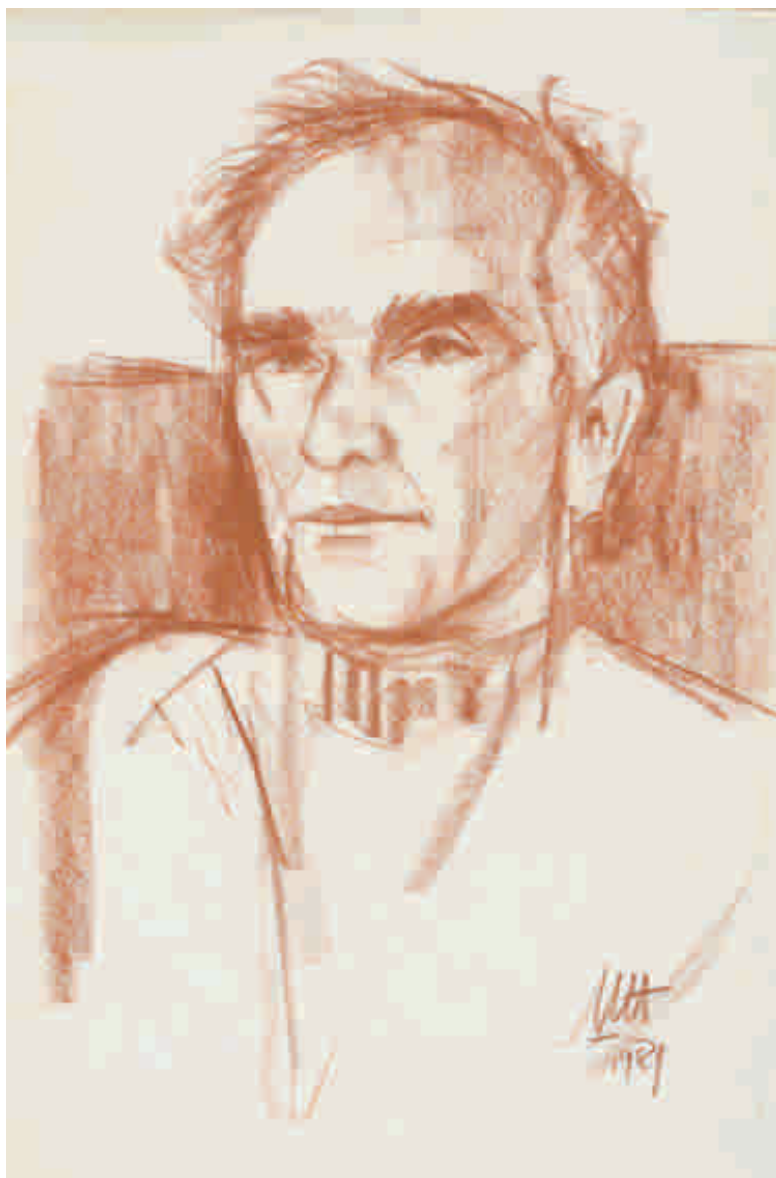
Interior I, 1990 - mixta/paper - 49 x 41 cm

Docència

“El contacte i la dedicació als alumnes són apassionants. Per una banda t’obliguen a donar-te al màxim, i per l’altra reps el cent per u.”

Àngela Rodeja, 1980 - sanguina/paper - 46 x 38 cm

Retrat de Fita 2, 1981 - sanguina/paper - 60 x 40 cm

Sant Daniel 1, 1980 - oli/tela - 38 x 46 cm

Nena, 1980 - oli/cartró - 60 x 38 cm

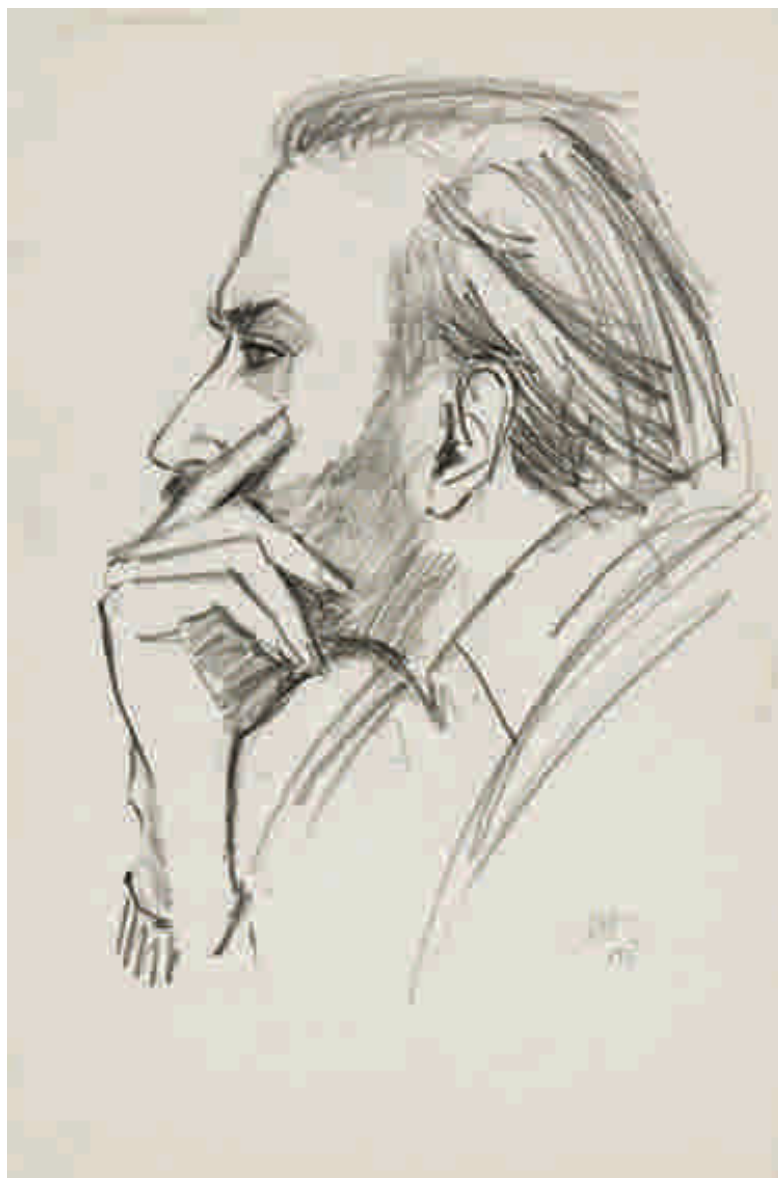
El model, 1986 - carbó/paper - 60 x 40 cm

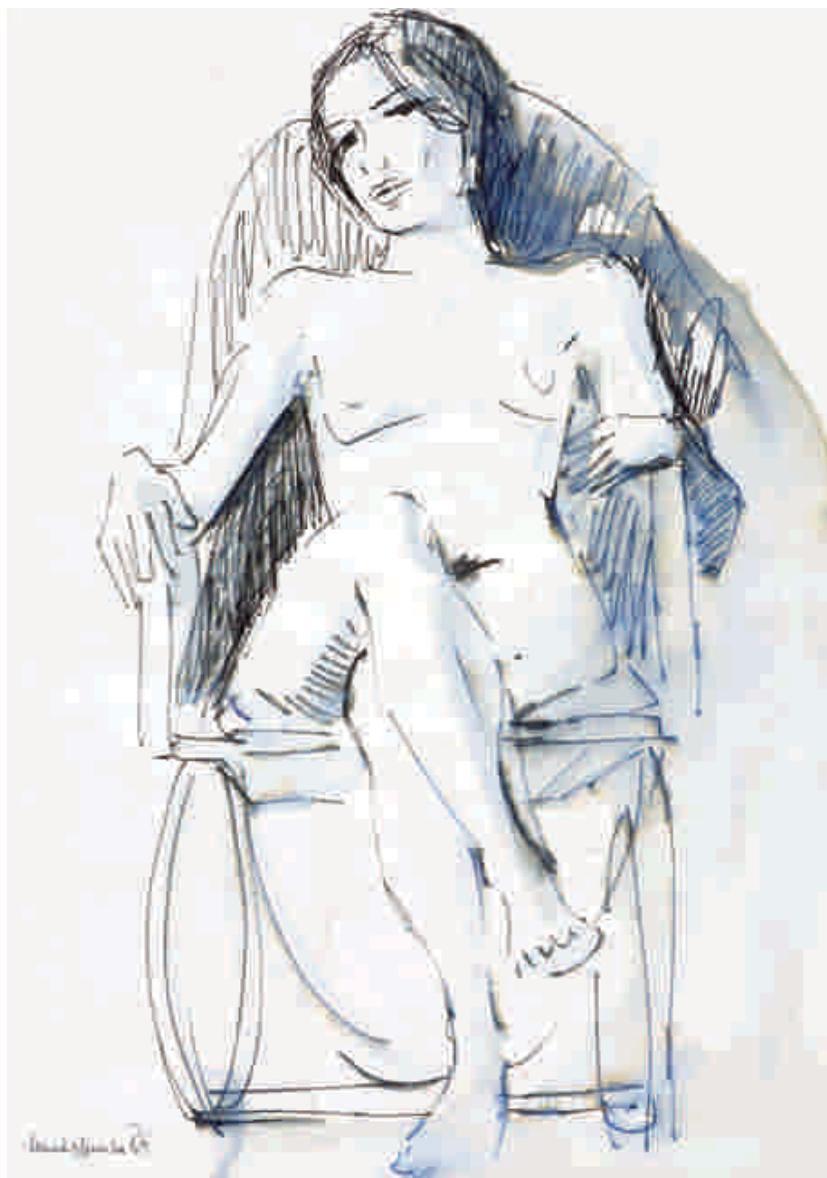
La model, 1983 - sanguina/paper - 60 x 40 cm

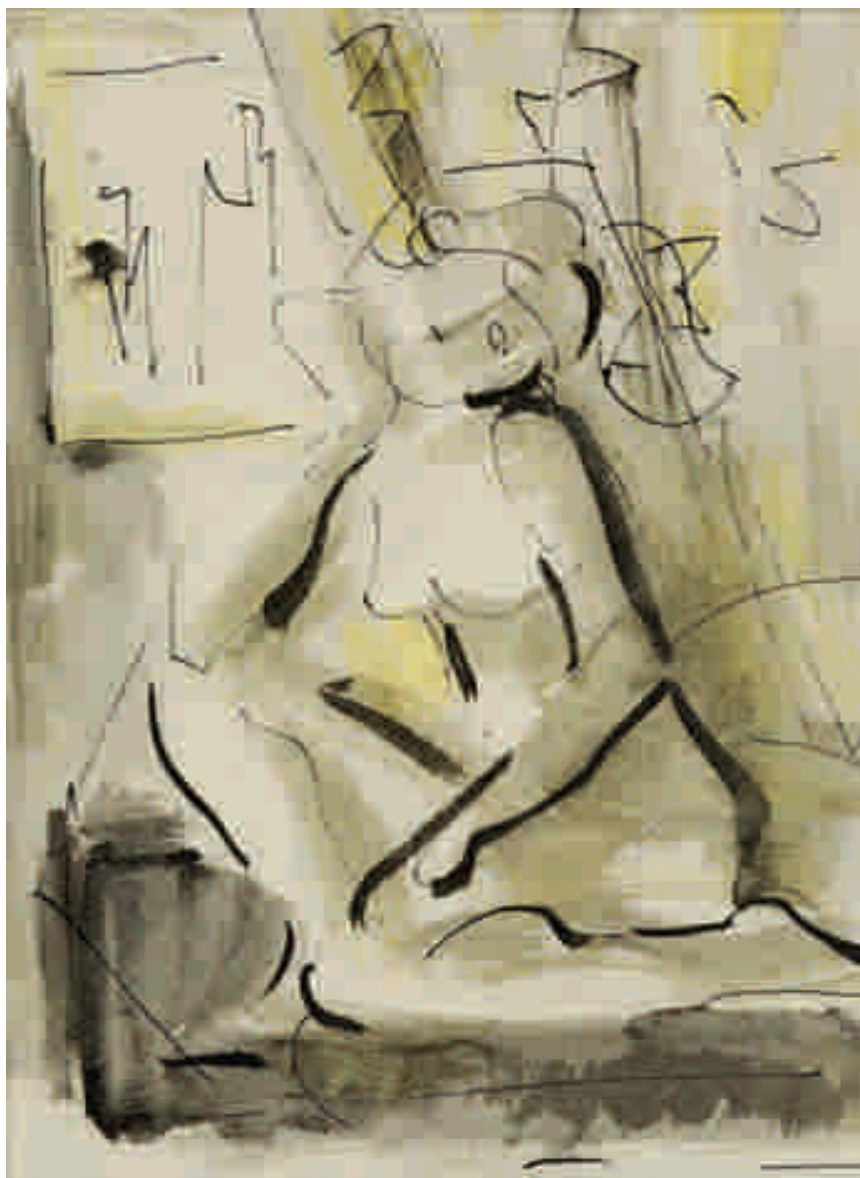
Retrat de M.A.Feliu, 1984 - llapis/paper - 60 x 40 cm

Retrat de Carles Vivó, 1984 - llapis/paper - 60 x 40 cm

Nu del balancí, 1984 - tinta/paper - 46 x 38 cm

Aula de la Mercè, 1991 - tinta/paper - 35 x 29 cm

Model i alumnes, 1993 - carbó/paper - 32 x 45 cm

Mercè Huerta

Catalogació

GIRONA

Nit sobre la ciutat, 2005 mixta/tela - 61 x 50 cm
Campanars de Girona, 1998 oli/tela - 73 x 92 cm
Plaça de Sant Agustí, 1984 oli/tela - 100 x 81 cm
Voltes de Sant Agustí, 1984 oli/tela - 81 x 60 cm
Finestres Museu - Jardí, 2000 oli/tela - 73 x 54 cm
Finestres Museu - Absis, 2000 oli/tela - 73 x 54 cm
Pont del tren, 1998 oli/tela - 73 x 92 cm
Carrer de Sant Josep, 1990 oli/tela - 73 x 54 cm
Visió de Girona, 1996 oli/tela - 80 x 80 cm
Plaça de les Àguiles, 2001 mixta/tela - 81 x 81 cm
Plaça dels Apòstols, 2001 mixta/tela - 65 x 81 cm
El Ter a Pedret, 2005 oli/tela - 73 x 92 cm
Des de la muralla, 1982 oli/tela - 54 x 65 cm
Sobreportes, 1991 oli/paper - 52 x 42 cm
Volums al captard, 1996 oli/tela - 81 x 100 cm
Eixida amb vistes, 2005 oli/tela - 82 x 54 cm
Carrer de sant Llorenç, 2000 mixta/paper - 33 x 30 cm
Portal de sant Cristòfol, 2001 pastel/paper - 40 x 32 cm
Vall de Sant Daniel, 2001 pastel/paper - 32 x 40 cm
Teulats de les Ballesteries, 1982 oli/tela - 54 x 73 cm
Volums urbans, 1991 oli/tela - 81 x 81 cm
Onyar, 1986 oli/tela - 100 x 144 cm
Onyar groc, 2005 oli/tela - 54 x 65 cm
Onyar i Catedral, 1990 oli/tela - 61 x 50 cm
Onyar vermell, 2001 mixta/tela - 65 x 65 cm
Jugar a l'arquitectura, 2005 oli/tela - 184 x 92 cm
Arquitectures I, 2005 oli/tela - 81 x 65 cm
Arquitectures II, 2005 oli/tela - 65 x 54 cm
Casa de l'Onyar, 1989 mixta/paper - 30 x 23 cm
Onyar reflexos, 1992 acrílic/paper - 55 x 40 cm
Pont de Pedra, 1988 oli/tela - 60 x 73 cm
Tramuntana, 1992 acrílic/paper - 44 x 51 cm
Primera Devesa, 1982 oli/tela - 60 x 73 cm
Somni d'una nit d'estiu, 1990 oli/tela - 130 x 162 cm

La Devesa a l'hivern, 2000 oli/tela - 65 x 162 cm
Jardins de la Devesa, 1995 oli/tela - 60 x 72 cm
Escenografia I, 1995 acrílic/paper - 34 x 40 cm
Escenografia II, 1995 acrílic/paper - 34 x 40 cm
Plàtans, 2002 mixta/paper - 40 x 32 cm
Captard d'estiu, 1999 oli/tela - 81 x 81 cm
Tuliper de Virgínia, 2005 oli/tela - 65 x 54 cm
Girona grisa, 2007 oli/tela - 54 x 81 cm

PAISATGE

Olivera i Montgrí, 1986 oli/tela - 50 x 65 cm
Parc de Figueres, 1988 oli/tela - 60 x 73 cm
Vinyes de Valls, 1991 oli/tela - 54 x 73 cm
Venècia, 1986 mixta/tela - 65 x 65 cm
Amsterdam, 1986 mixta/tela - 65 x 81 cm
Eixida de casa, 1999 oli/tela - 60 x 92 cm
Escoltar el silenci, 2006 oli/tela - 81 x 100 cm
Aiguamolls anys 30, 2005 oli/tela - 73 x 73 cm
Parc de Figueres, 1985 oli/tela - 54 x 73 cm
Les Medes, 1990 oli/tela - 60 x 73 cm
Llafranc, 1985 oli/tela - 73 x 73 cm
Canyes amb teló de fons, 2005 oli/tela - 73 x 92 cm
Bosc d'alzines, 2005 oli/tela - 73 x 60 cm
El Ter I, 2001 mixta/paper - 60 x 71 cm
El Ter IV, 2001 mixta/paper - 60 x 71 cm
Teranyines de Palamós, 1987 acrílic/paper - 88 x 64 cm
Fons marí, 1983 oli/tela - 60 x 73 cm

CARTELLS

XXIV Exposició de flors, Girona, 1979 acrílic/tela - 30 x 21 cm
Trobada d'Esbarts, Ripoll, 1987 acrílic/paper - 70 x 50 cm
Esbós del cartell, 1987 llapis/paper - 28 x 20 cm

Trobada d'artesans, Girona, 1987 mixta/paper - 43 x 31 cm
 Premis Literaris de Girona, 1989 acrílic/paper - 61 x 45 cm
 Esbós del cartell, 1989 acrílic/paper - 56 x 42 cm
 Fires de Sant Narcís,
 Girona, 1990 acrílic/paper - 92 x 67 cm
 1r. Esbós del cartell, 1990 llapis/paper - 29 x 21 cm
 2n. Esbós del cartell, 1990 llapis/paper - 29 x 21 cm
 Manaies de Girona, 1992 acrílic/paper - 68 x 44 cm
 Esbós del cartell, 1992 mixta/paper - 34 x 25 cm
 Festa del barri de Sant Feliu,
 Girona, 1994 mixta/paper - 37 x 30 cm
 XVII Concurs de Ceràmica,
 Quart, 1997 acrílic/paper - 65 x 48 cm
 1r. Esbós del cartell, 1997 aquarel·la/paper - 28 x 21 cm
 2n. Esbós del cartell, 1997 mixta/paper - 66 x 49 cm
 IX Fira de la Terrissa,
 Quart, 1998 acrílic/paper - 65 x 48 cm
 Esbós del cartell, 1998 mixtra/cartró - 66 x 49 cm
 Firanadal, Girona, 1999 acrílic/paper - 43 x 32 cm
 Esbós del cartell, 1999 mixta/paper - 40 x 30 cm

NATURA

Roses rosa, 1998 oli/tela - 73 x 54 cm
 Fragment d'ametller, 1997 oli/tela - 65 x 54 cm
 Lilà clàssic, 1997 oli/tela - 65 x 54 cm
 Acàcies verd/blau, 1999 mixta/tela - 65 x 54 cm
 Acàcies de casa, 1995 pigments/tela - 65 x 54 cm
 Narcisos al mirall, 1994 oli/tela - 73 x 54 cm
 Ram de St. Daniel, 1997 oli/tela - 61 x 50 cm
 Galeria amb test, 1987 oli/tela - 64 x 64 cm
 Galeria amb sífó, 1987 oli/tela - 64 x 64 cm
 Espai, Taula, Objecte, 1992 acrílic/tela - 60 x 72 cm
 Natura rosa, 1992 oli/tela - 65 x 65 cm
 Fixacions, 1996 oli/tela - 60 x 173 cm

Ram de flors, 1997 oli/tela - 100 x 100 cm
 Taula amb síndria, 1995 oli/tela - 60 x 73 cm
 Homenatge a Cézanne, 1995 oli/tela - 73 x 92 cm
 Cinema Paradiso, 1984 mixta/paper - 45 x 37 cm
 Ram de roses, 2000 pastel/paper - 50 x 37 cm
 Mimosa I, 2000 oli/tela - 46 x 37 cm
 Mimosa II, 2000 oli/cartró - 45 x 35 cm
 Liles, 1994 acrílic/paper - 45 x 33 cm
 Copa blava, 1997 acrílic/paper - 25 x 35 cm
 Copa vermella, 1994 acrílic/paper - 40 x 38 cm
 Herbes, 1981 pastel/paper - 58 x 40 cm
 Flors de marge, 2007 mixta/cartró - 57 x 44 cm

FIGURA

Autoretrat al taller, 1985 oli/tela - 65 x 49 cm
 Figura en moviment, 1984 oli/tela - 81 x 60 cm
 Estudi de nu, 1984 oli/tela - 54 x 73 cm
 La Tricoteuse, 1989 oli/tela - 97 x 74 cm
 Ciclista, 1986 acrílic/tela - 100 x 73 cm
 Fotògraf, 1986 acrílic/tela - 100 x 73 cm
 Hippies, 1986 acrílic/tela - 100 x 73 cm
 Noi del riu, 1986 acrílic/tela - 100 x 73 cm
 Lectura de Martí Pol, 2006 oli/tela - 55 x 46 cm
 Assaig en un interior, 1980 oli/tela - 54 x 73 cm
 Noia del paraigua, 1986 acrílic/tela - 100 x 73 cm
 Atletes, 1992 acrílic/tela - 100 x 73 cm
 Violinista a la Grande Place, 1986 oli/tela - 100 x 73 cm
 Retrats imaginaris, 1989 tinta/paper - 71 x 73 cm
 Nu a la platja, 1985 mixta/tela - 92 x 65 cm
 Noia del Cafè, 1989 acrílic/paper - 55 x 46 cm
 Noia del vano, 1989 acrílic/paper - 55 x 46 cm
 Noia del balcó, 1989 pastel/paper - 100 x 72 cm
 Retrat imaginari, 1989 acrílic/paper - 55 x 45 cm
 La pianista, 2001 sanguina/paper - 45 x 46 cm

Papers d'estrassa, 2001	pastel/paper - 54 x 44 cm
El ciclista del pont, 2000	mixta/paper - 100 x 72 cm
Noia de la poma, 1989	acrílic/paper - 55 x 46 cm
Noia a la sorra, 1999	acrílic/paper - 40 x 55 cm
Violinista, 1989	acrílic/paper - 55 x 46 cm
Flamenc vermell, 1983	collage/carbó - 46 x 38 cm
Flamenc verd, 1983	collage/carbó - 46 x 38 cm
Violoncel·lista, 1999	acrílic/paper - 46 x 38 cm
Figura blava, 2006	pastel/paper - 50 x 36 cm
Sola, 1990	cera/paper - 47 x 38 cm
Interior I, 1990	mixta/paper - 49 x 41 cm
Interior II, 1995	mixta/paper - 49 x 41 cm
Interior III, 2006	mixta/paper - 36 x 31 cm
Contemplació, 1997	mixta/paper - 37 x 52 cm
Estudi d'Isidre Vicens, 1981	carbó/paper - 40 x 57 cm
Música a can Masó, 1980	pastel/paper - 45 x 32 cm
Estudi, 2003	sanguina/paper - 44 x 32 cm
Mirall, 1986	carbó/paper - 48 x 34 cm
Goja de l'Empordà, 1997	oli/tela - 65 x 81 cm
Flamenc I, 1982	guaix/paper - 47 x 35 cm
Flamenc II, 1983	guaix/paper - 46 x 32 cm
Flamenc III, 1983	guaix/paper - 46 x 32 cm
Flamenc IV, 1985	guaix/paper - 32 x 32 cm
Retrat blau I, 2006	mixta/paper - 40 x 32 cm
Retrat blau II, 2006	collage - 34 x 31 cm
Paula Radresa, 1985	oli/cartró - 50 x 32 cm
Santiago Sobrequés, 1987	llapis/paper - 43 x 31 cm
Angèlica Ribas, 1989	sanguina/paper - 48 x 34 cm
Montserrat Vallès, 1987	llapis/paper - 43 x 31 cm
Retrat I, 2004	carbó/paper - 41 x 30 cm
Retrat II, 2005	pastel/paper - 43 x 35 cm
Retrat III, 1989	carbó/paper - 45 x 32 cm
Retrat IV, 1990	carbó/paper - 54 x 40 cm
Autoretrat, 1980	llapis/paper - 47 x 34 cm
La calçotada, 1969	tinta/paper - 50 x 68 cm
Deu gironins (10), 1977	tinta/paper - 32 x 21 cm

DOCÈNCIA

Retrat de Domènec Fita, 1977	carbó/paper - 52 x 37 cm
Retrat de Fita 2, 1981	sanguina/paper - 60 x 40 cm
Interior de l'Estudi d'Art, 1981	oli/cartró - 40 x 55 cm
Ceràmiques, 1981	oli/cartró - 40 x 55 cm
Interpretació de ceràmiques, 1981	oli/cartró - 40 x 55 cm
Nena, 1980	oli/cartró - 60 x 38 cm
Sant Daniel 1, 1980	oli/tela - 38 x 46 cm
Sant Daniel 2, 1980	oli/tela - 38 x 46 cm
Retrat d'Àngela Rodeja, 1981	oli/fusta - 61 x 40 cm
Domènec Fita amb alumnes, 1985	mixta/paper - 30 x 22 cm
Retrat de Carles Vivó, 1984	llapis/paper - 60 x 40 cm
Retrat de M.A.Feliu, 1984	llapis/paper - 60 x 40 cm
Model i interpretació, 1980	carbó/paper - 60 x 80 cm
Model de línia, 1983	llapis/paper - 60 x 40 cm
La model, 1983	sanguina/paper - 60 x 40 cm
El model, 1986	carbó/paper - 60 x 40 cm
Model nu, 1985	creta/paper - 62 x 45 cm
Apunt blau i groc, 1985	pastel/paper - 36 x 50 cm
Nu del balancí, 1984	tinta/paper - 40 x 30 cm
Àngela Rodeja, 1980	sanguina/paper - 45 x 32 cm
Esbós per a Temps de Flors, 1987	llapis/paper - 37 x 41 cm
Nu, 1979	llapis/paper - 65 x 31 cm
Nu d'esquenes, 1979	llapis/paper - 66 x 31 cm
Model i alumnes, 1993	carbó/paper - 32 x 45 cm
Figura, 1991	mixta/paper - 43 x 36 cm
Model nu, 1994	sanguina/paper - 38 x 33 cm
Aula de la Mercè, 1991	tinta/paper - 35 x 29 cm

Mercè Huerta

Cronologia

- Autoretrat - Oli / tela, 1985.
- Amb Isidre Vicens, 1979.

MERCÈ HUERTA I BUSQUETS

(Figueres, 1929)

FORMACIÓ

1939: Primeres lliçons de pintura amb el professor Eduard Rodeja, a l'Institut de Figueres.

1945-50: Lliçons de dibuix amb la professora Rosa Màndoli, a Valls.

1975: *Curs de Gravat i Color* d'Isidre Vicens, a la Casa de Cultura Tomàs de Lorenzana, de Girona.

1978-79: Aprofundiment en l'estudi del color al taller d'Isidre Vicens, a Girona.

1980: Pràctica del dibuix amb model viu i d'altres tècniques plàstiques a l'Estudi d'Art Fita, de Girona.

1984: *Curs de Gravat* de Carles Vivó, a l'Estudi d'Art Fita, de Girona.

1989: *Curs de Gravat* de Francesc Estivill, al Centre Cultural la Mercè, de Girona.

1990: Seminari *Educació i Art*, dirigit pel professor Elliot W. Eisner, a l'Estudi General de Girona.

1996: Seminari *Didàctica de l'Art*, dirigit pel professor Pino Parini, a la Universitat de Girona.

1996: *Curs Introducció a l'art del segle XX*, al Centre Cultural la Mercè, de Girona.

A l'Escola Municipal d'Art, 1994.

Al Museu d'Art de Girona, 1995.

DOCÈNCIA

1970-71: Professora de plàstica infantil a l'Escola La Farga, a l'Institut Vell de Girona.

1981-86: Professora de dibuix i pintura a l'Estudi d'Art Fita, de Girona.

1985-94: Professora de dibuix i pintura, especialitat model, i responsable del Taller de Model, a l'EMA, Escola Municipal d'Art de Girona.

1993: Curs *Tècnica de la pintura a l'oli*, a l'EMA, Girona.

1994: Curs *Teoria i pràctica de l'art contemporani*, a l'EMA, Girona.

1994: Curs *La figura humana en la història de l'art*, a l'EMA, Girona.

1995: Curs *Natura Morta*, a l'EMA, Girona

1995: Curs *Pintura a l'oli a través del MD'A*, al Museu d'Art de Girona.

1995: Curs *Mirar i entendre l'art*, al Col·legi de Doctors i Llicenciats de Girona.

1996: Curs *Natura morta / natura viva*, a l'EMA, Girona

1996: Curs *Com mirar i entendre la pintura*, al MD'A, Girona.

1997: Curs *Dibuix de figura humana al natural*, al Palau de Caramany, Girona.

1997: Curs *Pintura de paisatge al natural*, al Palau de Caramany, Girona.

1998: Curs *Com mirar un quadre*, al Palau de Caramany, Girona.

1998: Curs *Pintura de cavallet, interior i "plein air"*, a Dolors Turró estudi, Girona.

1999: Curs *Dibuix i pintura*, a Dolors Turró estudi, Girona.

2002: Curs *Pintar Girona, paisatge urbà*, al Centre Cívic Santa Eugènia, Girona.

EXPOSICIONS INDIVIDUALS

1977: La Gàbia, Girona

1978: Galeria Rhodes, Figueres

1978: Club Nàutic, Sant Feliu de Guíxols

1978: Sala d'Art Vidreres, Vidreres

1979: Sala d'Art Tamariu, Palafrugell

1981: Galeria Rhodes, Figueres

1981: Hotel Llevant, Llafranc, Palafrugell

1982: Sala Municipal Vinardell i Roig, Girona

1982: Sala d'Art Vidreres, Vidreres

1983: Institut Flora Albaicín, Barcelona

1983: Cúria Reial, Besalú

1983: Capella de Sant Roc, Valls
1985: Hotel Llevant, Llafranc, Palafrugell
1985: *Gent* Jordi Geli, S.A., Girona
1986: *Ciutats d'aigua* Expoart Montjuïc, Girona
1986: La Teranyina, Palamós
1987: Galeria Art, Figueres
1987: Cafeteria-Art Capuccino, Girona
1987: La Teranyina, Palamós
1988: Les Arts, L'Escala
1988: La Teranyina, Palamós
1989: *Retrats imaginaris* La Penyora, Girona
1989: Galeria Fòrum, Girona
1989: *Sant Daniel* Llibreria 22, Girona
1991: *Passeig pel Baix Empordà* Hotel Llevant, Llafranc, Palafrugell
1991: *Formes urbanes* Cafeteria-Art Capuccino, Girona
1991: *Les finestres del record* Sala Sant Roc, Valls
1992: *Atmosferes* Galeria Caramany, Girona
1994: Galeria Art, Figueres
1995: *La Devesa, escenografies* Nostrart, Girona
1996: *Arquitectures* Palau de Caramany, Girona
1998: *Indrets de la memòria* Expoart, Girona

1999: Hotel Llevant, Llafranc, Palafrugell
2000: *Les finestres del museu* Museu d'Art, Girona
2000: Restaurant Albereda, Girona
2001: *Dibuixos* Expoart, Girona
2005: *L'etern paisatge* Fundació Valvi, Girona

EXPOSICIONS COL·LECTIVES

1978: *Col·lectiva d'estiu* Galeria Rhodes, Figueres
1979: *Mostra de Nadal* Sala d'Art Tamariu, Palafrugell
1980: *Mostra antiimperialista* Institut Vell, Girona
1980: *Plàstica gironina actual* Fontana d'Or, Girona
1981: *Homenatge a Rafael Masó* Fontana d'Or, Girona
1981: *Homenatge a Isidre Vicens* Sala Cúndaro, Girona
1981: *Petit Format* Galeria Caramany, Girona
1982: *Estudi d'Art Fita* Institut Vell, Girona
1983: *Artistes en samarreta* La Lluna, Girona
1984: *5 artistes gironines* Expoart Montjuïc, Girona
1984: *Art-Piteus, 84* Casa del Poble, Blanes
1984: *Exposició de Nadal* El Claustre, Girona
1984: *Col·lectiva* Sala Vayreda, Olot
1985: *Mifas-Art 85* Casa de Cultura, Girona

1985: *La Catedral al fons* El Claustre, Girona

1985: *Exposició de Nadal* El Claustre, Girona

1985: *Primera Mostra d'Art* Casa de Cultura, Girona

1986: *Mostra d'Art de Girona* Sala Lleida, Lleida, Antic Ajuntament, Tarragona, Palau Oliver de Boteller, Tortosa, Sala del Comú d'Encamp, Andorra, Saló del Tinell, Barcelona

1986: *Exposició d'Estiu* El Claustre, Girona

1986: *Mostra d'inauguració* Galeria Fòrum, Girona

1987: *Reflexos* Palafrugell Art, Palafrugell

1987: *Girona i l'Onyar* Caixa de Pensions, Girona

1988: *L'art a l'aparador* La Rambla, Girona

1988: *Paisatge urbà* Palafrugell Art, Palafrugell

1988: *Girona reviu per l'art* Galeria Fòrum, Girona

1989: *22 artistes* Galeria Art, Figueres

1989: *La Revolució francesa* Centre Cultural la Mercè, Girona

1989: *Col·lectiva* La Font, Ventalló

1990: *Mostra d'estiu* Galeria Art, Figueres

1990: *Confluències* Galeria La Cau, Girona

1990: *Col·lectiva* La Font, Ventalló

1990: *Salvem Sant Daniel* La Rambla, Girona

1991: *Col·lectiva* Galeria d'Art Farners, Sta. Coloma de Farners

1991: *Mostra de Nadal* Galeria Art, Figueres

1991: *Originals sobre paper* La Penyora, Girona

1992: *Art per la llibertat* Casa de Cultura, Girona

1992: *Mostra d'estiu* Galeria Art, Figueres

1992: *Donart, Dona i Esport* Galeria Fòrum, Girona

1992: *Mercat d'Art* Galeria Art, Figueres

1992: *Tres propostes* Fontana d'Or, Girona

1992: *Mostra d'inauguració* Nostrart, Girona

1993: *Artistes contra la sida* Caja Madrid, Barcelona

1993: *Fons d'Art de la Fundació Prudenci Bertrana* Museu d'Art, Girona

1994: *Artistes per una solució biològica al càncer i a la sida* Caja Madrid, Barcelona

1994: *Parassols* Bosc de Can Ginebreda, Porqueres

1994: *75 anys del GEIEG* Fontana d'Or, Girona

1995: *Homenatge a Enric Marquès* La Caixa, Llagostera

1995: *Inauguració* Galeria Caramany, Girona

1995: *Natures* Galeria Fòrum, Girona

1995: *Mail-Art* Centre Cultural La Mercè, Girona

□ Al Bosc de Can Ginebreda, 1985.

1995: *Pins-tures* Bosc de can Ginebreda, Porqueres

1995: *Nadal* Galeria Caramany, Girona

1996: *Trajectòries* Galeria Nostrart, Girona

1996: *Campanya contra la fam de Mans Unides* La Caixa, Santa Coloma de Farners

1996: *La ciutat de Josep Pla* Museu d'Art de Girona

1996: *Col·lectiva* Galeria Caramany, Girona

1996: *Col·lectiva* Marianna Sala d'Art, Barcelona

1997: *Vèncer el càncer, desmuntar la sida* Galeria Mayte Muñoz, Barcelona

1997: *Inauguració* Interior, Sala d'Art, Girona

1997: *Dones artistes* Comissions Obreres, Casa de Cultura, Girona

1997: *Treballs dels tallers d'estiu* Palau de Caramany, Girona

1997: *Homenatge als 70 anys de Fita* Expoart, Girona

1997: *Girona* Galeria Caramany, Girona

1998: *Corações* Museu d'Art - Casa de Cultura, Girona

1998: *10 artistes del bodegó* Galeria Fòrum, Girona

1998: *Artistes plàstics amb la Samba Kubally* La Caixa, Santa Coloma de Farners

1999: *14 dones, 14 artistes* Fundació Studium, Girona

1999: *Artistes per a la vida en un planeta viu* Acea's Espai d'Art, Barcelona

2001: *Col·lectiva* Fundació Studium, Girona

2001: *Visions de Santa Coloma* Galeria d'Art Farners, Santa Coloma de Farners

2002: *Homenatge a Mercè Rodoreda* Centre Cívic Santa Eugènia, Girona

2003: *Dones a la vora de la crisi d'art* Universitat de Perpinyà, Ajuntament, Porqueres, Escola Oficial d'Idiomes, Girona

2004: *Contra la guerra* Casa de Cultura, Girona

2005: *Homenatge a Miquel Martí i Pol* Fundació Fita, Girona, Museu Etnològic del Montseny, La Gabella, Arbúcies

CARTELLS

1979: *XXIV Exposició de Flors*, Girona

1987: *Trobada d'Esbarts de les comarques gironines*, Ripoll

1987: *Trobada d'Artesans i Antiquaris al Barri Vell*, Girona
1989: *Premis Literaris de Girona*, Girona
1990: *Fires de Sant Narcís*, Girona
1992: *Manaiies de Girona*, Girona
1994: *Festa del barri de Sant Feliu*, Girona
1997: *XVII Concurs de Ceràmica*, Quart
1998: *IX Fira Mercat de la Terrissa Catalana*, Quart
1999: *Firanadal*, Girona

OBRA PÚBLICA

1995: *Vitrall de sant Benet* de l'església de santa Susanna del Mercadal, Girona
1998: *Relotge de sol de la casa Dalmau*, carrers Portal Nou i Mora, Girona

IL·LUSTRACIONS DE LLIBRES

1983: *Mostra-Recull de contes ecològics*, Barcelona
1986: *Com s'ha fet Girona*, de Jaume Fabre, Girona
1986: *Girona entre quatre rius*, de Jaume Fabre, Girona
1992: *Els pobles del Baix Empordà*, de Maruja Arnau, Figueres
1993: *Dansa i absència*, de Carles Vicens Pascual, Barcelona

1994: *La casa de la memòria*, de Narcís-Jordi Aragó, Girona
1994: *Josep Pla vist per 47 il·lustradors*, Girona
1995: *Girona, ciutat submergida*, de Margarita Colom, Girona
1998: *Girona,,, es deia Girona*, de Margarita Colom, Girona
1999: *Maravillizar*, de Margarita Colom, Girona
2001: *Visions de la Selva*, de Miquel Borrell, Sta. Coloma de Farners
2003: *Secrets del cor*, d'Agustina Rexach, Girona
2005: *El nostre món*, de Rosa M. Falgàs i Jordi Dalmau, Girona

2005: *La Girona dels poetes*, de Narcís-Jordi Aragó, Girona

2005: *El fil de la sorra*, de C. Jordi, I. Oliva i J. Pomar, Barcelona

IL·LUSTRACIONS DE REVISTES

1969: *Presència*, Girona
1976: *Presència*, Girona
1982: *La Farga*, Salt

1983: *Mifas*, Girona

1985: *Revista de Girona*, Girona

1989: *Fulls de la Revista*, Girona

1995: *Revista de Girona*, Girona

2000: *Full Parroquial*, Girona

2007: *Fulls de la Revista*, Girona

OBRA GRÀFICA

1983: Postals per a l'Associació Mifas, Girona

1986: *Balcó* Làmina de la col·lecció del diari *El Punt*

1987: *Escala de la Pera* Làmina de la col·lecció del diari *El Punt*

1990: Logotip del Dipartimento d'Italiano Escola Oficial d'Idiomes, Girona

1998: Logotip per als Amics del Poble Saharai, Girona

2000: Logotip de l'Associació de Botiguers, Industrials i Veïns del carrer Ballesteries, Girona

2001: *Dia del Llibre* Punt de llibre de la Biblioteca Pública de Girona

2002: *La Devesa* Serigrafia dels Amics del Museu d'Art de Girona

2003: *Cases de l'Onyar* Serigrafia de l'Associació contra el càncer, Girona

RETRATS

1977-78: Retrats de carrer al Passeig del Mar, Palamós

1977: Retrat del president Josep Tarradellas a l'Hotel de France, Perpinyà

1977: Retrats de polítics i personatges al setmanari *Presència*

1986: Retrat de Santiago Sobrequés per a l'Institut Sobrequés, Girona

1987: Retrat de Jaume Ministral per a la Biblioteca Municipal, Salt

1988: Retrat de Rafael Campalans per a l'Institut de FP, Anglès

1989: Retrat de Carme Auguet per a l'Escola Eiximenis, Girona

1990: Retrat de Miquel Martí i Pol per a la Biblioteca Municipal, Sant Gregori

1991: Retrat de Josep M. Ginès per a la Institució Firal, Girona

ESCRITS

1986: *Xus Cartes* Catàleg d'exposició, Sala Fidel Aguilar, Girona

1986: *Les ciutats d'aigua* Catàleg d'exposició, Expoart Montjuïc, Girona

Jurat d'un concurs amb Carles Vivó.

Amiga Honorària del MD'A, 2002.

1988: *Il·lustracions d'un món intern* Catàleg de l'exposició de S.López Pousa, Fontana d'Or, Girona

1989: *Aprendre i ensenyar a l'Estudi d'Art, Llibre 10 anys d'Estudi d'Art*, Caixa de Girona, Girona

1991: *Realitat i concepte* Catàleg de l'exposició de Joan Colomer Camarasa, Hipercor, Girona

1992: *L'art és un camí* Catàleg de l'exposició de Montserrat Lacomba, Galeria Fòrum, Girona

2005: *L'etern paisatge* Catàleg d'exposició, Fundació Valvi, Girona

2007: *Les finestres de la ment* Catàleg de l'exposició *Mirades*, Museu d'Art de Girona

2007: *Apunt del natural* Fulls de la *Revista de Girona*

ACTIVITATS

1985-2002: Membre dels Jurats Qualificadors de Concursos de Pintura Ràpida, d'Arts Plàstiques, de Dibuix Infantil, de Pintura Jove, d'Aquarel·la, de Cartells, de Catifes i d'Aparadors a Girona, Anglès, Avinyonet de Puigventós, Begur, Cassà de la Selva, Quart, Santa Coloma de Farners i Vilavenut.

1991-1995: Membre del Consell Assessor del Museu d'Art de Girona.

2002: Amiga Honorària del Museu d'Art de Girona.

Fundació Fira **FF**

Ajuntament de Girona

 Casa de Cultura
de la Diputació de Girona

 Fundació Valvi